

๑๗๒๕๖๖

๗๕๕๖๖๖

๖.๒

ปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ
โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี

ปริญญานิพนธ์

ของ

ศิริกาญจน์ ธนวัฒน์เดชากุล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่

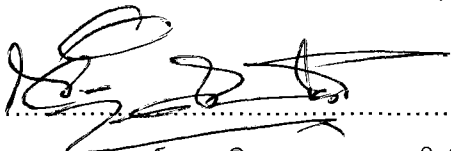
พฤษภาคม ๒๕๔๒

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๖๖๖๖๖๖

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
การศึกษาผู้ใหญ่ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวนีย์ เลวลัย)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.เจริญผล สุวรรณโชติ)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวนีย์ เลวลัย)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.เจริญผล สุวรรณโชติ)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์สุวัฒน์ วัฒนวงศ์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์)
วันที่เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2542

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวนีย์ เลวลีย์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ดร.เจริญผล สุวรรณโชติ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และ รองศาสตราจารย์สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ ที่กรุณารับเป็นกรรมการสอบปากเปล่าและได้ให้คำปรึกษา แนะนำ และแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ทำให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ทุกท่าน ที่ได้กรุณาให้การอบรมสั่งสอน และประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ตลอดจนประสบการณ์ที่ดีแก่ผู้วิจัย อีกทั้งให้ความเมตตาด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกทราบบ้างเป็นอย่างมาก

ขอขอบคุณผู้อำนวยการบุญสม นาวานุเคราะห์ อาจารย์ชุมพล หนูสง คศึกษานิเทศก์ ระดับ 9 และ อาจารย์ ดร. ปาน กิมปี คศึกษานิเทศก์ระดับ 8 ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามให้แก่ผู้วิจัย

ขอขอบคุณอาจารย์สุภรธรรม มงคลสวัสดิ์ อาจารย์ใหญ่ และคณะครู อาจารย์ และ นักเรียนโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี ที่ได้อำนวยความสะดวก และให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ขอขอบคุณอาจารย์ประสงค์ ศรีแสงฉาย เพื่อนที่มีน้ำใจ ที่ช่วยกรุณาวิเคราะห์ข้อมูล พร้อมทั้งช่วยแนะนำและอธิบายการอ่านข้อมูลได้เป็นอย่างดี และ ขอขอบคุณ อาจารย์รุ่งอรุณ โอมาศ อาจารย์ดร. อมรา ปฐกัญญ์บุญธรรม อาจารย์เบญจพร ศุภวรรณกิจ และ เพื่อนการศึกษาผู้ใหญ่ทุกท่าน ที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจด้วยดีเสมอมา จนกระทั่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอขอบคุณมาด้วยความทราบซึ่งเป็นอย่างยิ่ง

ศิริกาญจน์ ธนวัฒน์เดชากุล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	6
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
ขอบเขตของการวิจัย	6
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
นโยบายของกรมการศึกษานอกโรงเรียนในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ	10
การจัดการศึกษานอกโรงเรียนสายอาชีพสำหรับคนพิการ	11
ปรัชญาการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ	12
ทฤษฎีสุขภาพจิตและจิตวิเคราะห์เกี่ยวกับคนพิการ	13
โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี	17
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	20
สมมติฐานในการวิจัย	22
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	24
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	24
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	24
การเก็บรวบรวมข้อมูล	25
การวิเคราะห์ข้อมูล	25
4 การวิเคราะห์ข้อมูล	27
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์	27
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	27

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของคนพิการโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี	29
ตอนที่ 2 วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคน พิการโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี	31
ตอนที่ 3 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคน พิการโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี	40
ตอนที่ 4 วิเคราะห์ปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหา การเรียนการสอนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการโรงเรียน อาชีวพระมหาไถ่จังหวัดชลบุรี	54
5 สรุป อภิปรายและข้อเสนอแนะ	61
ความมุ่งหมายในการวิจัย	61
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	61
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	62
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	62
การเก็บรวบรวมข้อมูล	62
การวิเคราะห์ข้อมูล	62
สรุปผลของการวิจัย	63
อภิปรายผล	66
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย	71
ข้อเสนอแนะทั่วไป	71
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย	72
บรรณานุกรม	73
ภาคผนวก	78
ประวัติของผู้วิจัย	91

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง.....	29
2 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนของคนพิการโดยรวม และรายด้าน.....	31
3 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตร ระยะสั้นของคนพิการด้านตัวผู้เรียน จำแนกเป็นรายข้อ.....	32
4 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตร ระยะสั้นของคนพิการด้านครูผู้สอนจำแนกเป็นรายข้อ.....	34
5 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตร ระยะสั้นของคนพิการด้านหลักสูตร จำแนกเป็นรายข้อ.....	36
6 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในการเรียนวิชาชีพหลักสูตร ระยะสั้นของคนพิการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกจำแนกเป็นรายข้อ.....	38
7 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการจำแนกตามเพศ โดยรวม และรายด้าน.....	40
8 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนของ คนพิการ ด้านหลักสูตรจำแนกเป็นรายข้อ.....	41
9 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนของ คนพิการ จำแนกตามอายุ โดยรวมและรายด้าน.....	43
10 วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการ จำแนกตามอายุ โดยรวมและรายด้าน.....	44
11 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการ จำแนกตามวุฒิทางการศึกษา โดยรวมและรายด้าน.....	45
12 วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการ โดยรวม และรายด้าน จำแนกตามวุฒิทางการศึกษา.....	46
13 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการ จำแนกตามความพิการโดยรวมและ รายด้าน.....	47

14	วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการ โดยรวมและรายด้านจำแนกตามประเภทของความพิการ.....	48
15	การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ของคะแนนเฉลี่ย ปัญหาในการเรียนของคนพิการ จำแนกตามประเภทของความพิการ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก.....	50
16	เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการ จำแนกตามหลักสูตรที่เรียนโดยรวมและ รายด้าน.....	51
17	เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการ ด้านครูผู้สอน จำแนกรายข้อ.....	52
18	ปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ ด้านตัวผู้เรียน.....	54
19	ปัญหาและข้อเสนอแนะในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการด้านครู ผู้สอน.....	56
20	ปัญหาและข้อเสนอแนะในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ ด้านหลักสูตร.....	57
21	ปัญหาและข้อเสนอแนะในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการด้าน สิ่งอำนวยความสะดวก.....	58
22	ข้อเสนอแนะในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการด้านอื่นๆ.....	60

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

มนุษย์เป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าทางสังคม และเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้า หากบุคคลในสังคมนั้นมีความสมบูรณ์ทางสภาพด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสามารถปรับตนเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้ การพัฒนาประเทศย่อมจะดำเนินไปด้วยดี มนุษย์ทุกคนมีความต้องการขั้นพื้นฐานทางร่างกายและจิตใจ ได้แก่ อาหาร ยารักษาโรค เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ความปลอดภัยและต้องการความรัก ความยกย่องนับถือ ความต้องการแสดงออก ความต้องการการยอมรับว่าเท่าเทียมกันในสังคม (Maslow . 1970 : 370 - 396) นอกจากนี้แล้วมนุษย์ในสังคมทุกคนมีสิทธิ์ที่จะได้รับการตอบสนองจากสังคมที่เท่าเทียมกัน ไม่ว่าบุคคลจะอยู่ในสภาพร่างกายที่สมบูรณ์ หรือบุคคลที่มีสภาพร่างกาย - จิตใจปัญญาที่บกพร่อง หรือที่รวมเรียกว่า “คนพิการ” สำหรับบุคคลที่พิการนั้น มีความพร้อมทางกายน้อยกว่าบุคคลปกติ และยังมีสภาพจิตใจ ที่มีความกดดันมากกว่าปกติ หากความต้องการของตนมิได้รับการสนองเท่าที่ตนเองหวังไว้ จะก่อให้เกิดความไม่พึงพอใจ เกิดความน้อยเนื้อต่ำใจในสภาพของคนเกิดปมด้อย ถ้ามีมากก็จะเกิดความต้องการแยกตัวออกจากสังคม (Social Isolation) ถ้าเกิดสภาพเช่นนี้ขึ้นเมื่อไร ก็จะเป็นปัญหาต่อการพัฒนาสังคมด้วย (สดับ ธีระบุตร . 2520:12) ด้วยเหตุนี้จึงทำให้รัฐบาลไทยในปัจจุบันสนใจที่จะช่วยเหลือคนพิการ โดยจัดให้อยู่ในกลุ่มประชากรผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษา และได้จัดการศึกษา เพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพของบุคคลเหล่านี้ให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้เช่นบุคคลทั่วไปด้วยดังจะเห็นได้จากบริการที่รัฐและเอกชนมุ่งจัดให้คนพิการ ทั้งในด้านการศึกษา การแพทย์ การฝึกอาชีพและทางสังคม โดยเฉพาะด้านการบริการทางด้านการศึกษานั้น แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 ปี 2535-2539 ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับการให้ความสำคัญของการจัดการศึกษาให้กับคนพิการ โดยกำหนดไว้ในนโยบายข้อที่ 3 เรื่อง นโยบายการกระจายโอกาสทางการศึกษา คือ “เร่งกระจายโอกาสทางการศึกษาทุกระดับ และประเภทของการศึกษาอย่างกว้างขวาง และเป็นธรรมแก่ผู้ด้อยโอกาสทางเศรษฐกิจ สังคม และกลุ่มชนต่างวัฒนธรรม ตลอดจนการศึกษาเพื่อส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษ”

กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ขยายและพัฒนารูปแบบวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับความสามารถทางด้านร่างกาย สมอง และจิตใจของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มผู้ที่มีความสามารถพิเศษ เช่น ด้านวิทยาศาสตร์และการกีฬา กลุ่มที่มีความผิดปกติหรือด้อยทางด้านร่างกาย สมอง และจิตใจ เป็นต้น ต่อเนื่องมาถึงแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) ก็ได้ระบุไว้ว่าให้เร่งขยายการบริการการศึกษาให้ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมาย (กระทรวงศึกษาธิการ ม.ป.ป. : 7) ดังต่อไปนี้

1. ให้บริการการศึกษาที่เหมาะสมแก่ทารก เด็ก และเยาวชนวัย 0 - 19 ปี ให้ทั่วถึงภายในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาระยะที่ 8
2. ส่งเสริม สนับสนุน กลุ่มเป้าหมายอื่น ๆ ให้ได้รับการบริการการศึกษาตามศักยภาพ
3. จัดให้มีการศึกษาวิชาชีพ ทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียนแก่คนพิการ และครอบครัวให้ครบทุกจังหวัด ภายใน พ.ศ. 2544

จากนโยบายเกี่ยวกับการให้การศึกษาและการสงเคราะห์คนพิการข้างต้นของรัฐบาล กรมการศึกษานอกโรงเรียนจึงได้ดำเนินการจัดการศึกษานอกโรงเรียนสำหรับคนพิการขึ้นทั้งสายสามัญและสายอาชีพซึ่งเป็นการดำเนินการที่สอดคล้อง และสนองนโยบายของรัฐบาลให้บรรลุเป้าหมายตามที่วางไว้ นอกจากนี้ การที่รูปแบบของการศึกษาในระบบโรงเรียนที่มีขีดจำกัดอยู่กับการให้การศึกษาให้กับคนบางกลุ่ม โดยเฉพาะกับเด็กและเยาวชน หรือบุคคลที่อยู่ในโรงเรียนเท่านั้น ซึ่งยังไม่เป็นการเพียงพอทั้งนี้เพราะยังมีบุคคลซึ่งเป็นประชากรของประเทศที่จำเป็นต้องประกอบอาชีพ เพื่อความอยู่รอดของตนเองและไม่อาจจะใช้เวลาสำหรับการศึกษาในระบบโรงเรียนได้อีก รวมไปถึงบุคคลที่ด้อยโอกาสทางการศึกษาอยู่อีกเป็นจำนวนมาก เพราะฉะนั้นการศึกษานอกระบบโรงเรียน จึงเป็นความหวังในวงการศึกษาที่จะเป็นกลไกการพัฒนาคุณภาพของประชากรที่ด้อยโอกาสเหล่านี้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนพิการซึ่งเป็นกลุ่มประชาชนมีอยู่เป็นจำนวนมากในประเทศไทย

การศึกษานอกระบบโรงเรียน จึงเป็นระบบการศึกษาที่มีความเหมาะสมกับกลุ่มประชากรที่ด้อยโอกาส เช่น คนพิการ เป็นอย่างมาก ทั้งนี้เนื่องจากหลักสูตร ระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ ของการศึกษานอกระบบมีความยืดหยุ่น และสามารถปรับให้เหมาะสมกับผู้เรียนได้มากกว่าทั้งด้านวิชาชีพและวิชาสามัญแต่เนื่องจากการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการยังทำได้ในขอบเขตที่จำกัด และค่าใช้จ่ายในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการก็สูงมาก ประมาณ 4 เท่าของการจัดการศึกษาสำหรับคนปกติ ทำให้การขยายการศึกษาสำหรับคนพิการทำได้ยาก นอกจากนี้

บุคลากรส่วนใหญ่ไม่มีความชำนาญในเรื่องการศึกษาสำหรับคนพิการโดยเฉพาะ ปัจจุบันประเทศไทยมีการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมรวดเร็ว โครงสร้างทางสังคม ค่านิยมตลอดจนการดำรงชีวิตของบุคคลเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ทำให้บุคคลต้องปรับตัวเองให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว (เพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม, 2533 : 90) โดยอาศัยการศึกษาเป็นเครื่องมือก็ตาม อย่างไรก็ตาม ยังมีบุคคลจำนวนมากรวมทั้งผู้ด้อยโอกาสที่ขาดความพร้อมที่จะดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งรัฐหรือผู้รับผิดชอบจะต้องให้ความสนใจที่จะพัฒนาบุคคลเหล่านี้ด้วยการให้การศึกษาก

การดำเนินงานจัดการศึกษานอกโรงเรียนสายอาชีพ สำหรับคนพิการ เป็นโครงการเพื่อพัฒนารูปแบบ ซึ่งกรมการศึกษานอกโรงเรียนได้ทดลองจัดในลักษณะร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ อาทิ กรมประชาสัมพันธ์ ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี มูลนิธิช่วยคนปัญญาอ่อนแห่งประเทศไทย ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนงาน ฯลฯ ส่วนวิธีการจัดการศึกษาก็เป็นการจัดตามความพร้อมของบุคลากรและวัสดุอุปกรณ์ที่หน่วยงานมีอยู่แล้ว โดยมีได้คำนึงถึงความต้องการของผู้เรียน ใช้หลักสูตรเช่นเดียวกับคนปกติ ซึ่งเมื่อได้มีการทดลองจัดไปแล้วก็ประสบปัญหาหลายประการ เช่น ความพิการที่แตกต่างกัน ระยะเวลาที่เข้าศึกษา กับระยะเวลาการศึกษานอกโรงเรียนไม่สอดคล้องกัน พื้นฐานการศึกษาของผู้เรียนไม่ดีพอ หรือความไม่ต่อเนื่องทางการศึกษา ทำให้มีการล้มพื้นฐานความรู้ต่าง ๆ เหล่านี้ ล้วนเป็นปัญหาและอุปสรรคที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเรียนได้ตลอดจนจบหลักสูตร หรือบางครั้งต้องหยุดเรียนไปโดยปริยายเมื่อมีความพิการซ้ำซ้อน หรือความพิการที่เพิ่มขึ้น

โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ เป็นโรงเรียนประจำที่ให้การศึกษแก่คนพิการประเภทแขนขา ลำตัว โดยไม่เก็บค่าเล่าเรียน โดยมุ่งเน้นคนพิการที่ยังขาดโอกาสทางการศึกษา และมีฐานะยากจน คนพิการที่เข้าเรียนที่โรงเรียนส่วนมากจะมาจากชนบท ไม่มีโอกาสที่จะได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ หรืออาจจะได้รับบ้างเพียงบางส่วน การฟื้นฟูทางการแพทย์ โรงเรียนได้ดำเนินการประสานขอความร่วมมือจากแพทย์โรงพยาบาลเลิดสิน มาทำการตรวจเบื้องต้นที่โรงเรียนเป็นประจำทุกภาคเรียน มีการส่งไปผ่าตัดหรือทำกายอุปกรณ์ในช่วงปิดภาคเรียน นอกจากนั้นยังได้รับการสนับสนุนจากโรงพยาบาลอื่น อาทิเช่น โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า โรงพยาบาลชลบุรี และศูนย์สิทธิธรรมเพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์แห่งชาติ เป็นต้น

การฟื้นฟูทางการศึกษา การศึกษาเป็นรากฐานสำคัญของชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนพิการจำเป็นที่จะต้องได้รับการศึกษา โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ได้ดำเนินการตามนโยบายการ

ศึกษาของชาติ โดยส่งเสริม “การศึกษาดลอดชีวิต” ทั้งครู เจ้าหน้าที่ และนักเรียนจะได้รับ การสนับสนุนเต็มที่ นักศึกษาที่จบผ่านการฝึกอาชีพจากทางโรงเรียน ถึงแม้จะมีความชำนาญ และทักษะทางวิชาชีพมากเพียงใด แต่ในการทำงานจะพบปัญหาอุปสรรคเรื่องการปรับเงิน เดือนหรือเลื่อนตำแหน่ง โรงเรียนได้รับการสนับสนุนจากศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียน อำเภอบางละมุง เปิดสอนการศึกษานอกโรงเรียน ขึ้นในโรงเรียน เพื่อปรับวุฒิการศึกษาให้สูงขึ้น นอกจากนั้นยังได้ส่งเสริมให้มีการศึกษา และอบรมจากสถาบันของรัฐ และเอกชนอื่น อาทิ ศูนย์ เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ (เนคเทค) สถาบันเอไอที บริษัทไอบีเอ็ม จำกัด บริษัทไมโครซอฟท์ จำกัด บริษัทเมโทรซิสเต็มส์ จำกัด เป็นต้น (โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ พัทยา 2540 : 2)

✓ การฟื้นฟูทางอาชีพ เป็นการฝึกอาชีพที่มีความมั่นคงและเลี้ยงชีพได้อย่างแท้จริง เป็น เป้าหมายหลักของโรงเรียน ตั้งแต่เริ่มดำเนินการอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมในปลายปี พ.ศ.2529 จนถึง ปัจจุบัน โรงเรียนได้ดำเนินการสอน 2 วิชาชีพ คือ ช่างอิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์ แผนก อิเล็กทรอนิกส์เปิดสอน 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรช่างอิเล็กทรอนิกส์ทั่วไป ใช้เวลาเรียน 1 ปี สำหรับเป็นช่างซ่อมอุปกรณ์ไฟฟ้า วิทยุ โทรศัพท์ เทปคาสเซ็ท และวีดีโอ อีกหลักสูตรเป็น หลักสูตรโปรแกรมเมอร์ ใช้เวลาเรียน 2 ปี สำหรับเป็นโปรแกรมเมอร์ ผู้ดูแลระบบเครือข่าย แผนก คอมพิวเตอร์เปิดสอนวิชาต่าง ๆ ได้แก่ ธุรกิจทั่วไป หลักการบัญชีเบื้องต้น คณิตศาสตร์ คอมพิวเตอร์เบื้องต้น และระบบปฏิบัติการ การจัดอุปกรณ์คอมพิวเตอร์และโปรแกรม การใช้ โปรแกรมสำเร็จรูปด้านประมวลผลคำ กระดาษตาราง ฐานข้อมูล กราฟฟิค และการประยุกต์ใช้ โปรแกรมต่าง ๆ พื้นฐานการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ การเขียนโปรแกรมแบบโครงสร้าง การ เขียนโปรแกรมบนวินโดว การพัฒนาระบบ ระบบปฏิบัติการ การสื่อสารข้อมูล และระบบเครือ ข่าย

หลักสูตรทั้ง 2 แผนก เป็นหลักสูตรที่โรงเรียนได้จัดทำขึ้นเอง โดยได้รับคำแนะนำจาก ผู้ชำนาญการทั้งด้านอิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์ จากมหาวิทยาลัย และบริษัทชั้นนำ การ จัดการเรียนการสอนเริ่มตั้งแต่เวลา 8.20 น. - 16.40 น. วันจันทร์ ถึงวันเสาร์ แต่ละภาคเรียนจะ มีเวลาเรียน 21 สัปดาห์ ปีละ 2 ภาคเรียน

นอกจากเวลาดังกล่าวแล้ว โรงเรียนได้เปิดห้องปฏิบัติการให้นักเรียนได้ฝึกซ่อม ทำงานด้านคอมพิวเตอร์ หรือเขียนโปรแกรมจนถึงเวลา 23.00 น. ทุกวัน ทำให้นักเรียนมีโอกาสดี ที่จะฝึกปฏิบัติเพื่อสร้างความชำนาญอย่างแท้จริง ดังจะเห็นได้ว่าบุคลากรทางด้านอิเล็กทรอนิกส์

และด้านคอมพิวเตอร์ในแต่ละรุ่นของโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ประมาณร้อยละ 60-100 ได้งานทำทันทีที่จบการศึกษา (โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ พทยา. 2540 : 3-4)

โรงเรียนมีโครงการที่จะขยายเพื่อรองรับปริมาณความต้องการของนักเรียนอีกเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในแผนกคอมพิวเตอร์ซึ่งตลาดมีความต้องการมากและเป็นงานที่เหมาะสมสำหรับคนพิการประเภทแขนขาและลำตัว แต่ก็มีปัญหาอุปสรรค มีคนพิการหลายร้อยคนในแต่ละปีที่โรงเรียนต้องปฏิเสธการรับเข้าเรียน เนื่องจากมีข้อจำกัดด้านสถานที่ และงบประมาณ เพราะเหตุผลที่โรงเรียนจะต้องรับภาระค่าใช้จ่ายต่อคนต่อปีประมาณ 50,000 บาท) ซึ่งค่าใช้จ่ายนี้ไม่รวมถึงค่าก่อสร้างอาคารสถานที่ และยานพาหนะ ค่าใช้จ่ายทั้งหมดนี้ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลปีละประมาณร้อยละ 0.4 เท่านั้น ซึ่งการดำเนินงานดังกล่าวจะเป็นไปตามปรัชญาอย่างต่อเนื่องและเป็นรูปธรรมแล้วจะต้องมีการพัฒนาและปรับปรุงให้เกิดผลอย่างแท้จริง ไม่ว่าจะเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารคนพิการผ่านระบบเครือข่าย การใช้ชีวิตร่วมกันระหว่างคนปกติกับคนพิการ การสร้างรากฐาน และความมั่นคงทางการเงินเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของกิจกรรมทั้งหลาย รวมถึงการปรับปรุงหลักสูตร และการเรียนการสอนเพื่อให้ทันสมัยตามความต้องการของตลาดซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่ง (โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ พทยา. 2540 : 5-6)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรที่จะศึกษาปัญหาการเรียนวิชาอาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการในโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี ทั้งนี้จะทำให้ทราบถึงปัญหาการเรียนวิชาชีพลักษณะระยะสั้นของคนพิการในโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ อันจะเป็นข้อมูลในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอน อาทิเช่น การจัดกระบวนการเรียน การประเมินผล และการนิเทศติดตามผล อีกทั้งยังเป็นการเพิ่มโอกาสที่มีศักยภาพในการจัดการเรียนวิชาอาชีพหลักสูตรระยะสั้นสำหรับคนพิการมากยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนวิชาอาชีวหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี ในด้านตัวผู้เรียน ครูผู้สอน หลักสูตร และสิ่งอำนวยความสะดวก
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนหลักสูตรวิชาอาชีพระยะสั้นของคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา ประเภทของความพิการ และหลักสูตรที่เรียน
3. เพื่อรวบรวมปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาอาชีพระยะสั้นของคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนในการปรับปรุงหลักสูตร ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอน ให้สามารถอำนวยความสะดวกต่อการเรียนวิชาอาชีวหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี
2. การศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอน และผู้บริหาร ให้สามารถแก้ไขปัญหาการเรียนวิชาอาชีวหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี ได้ตรงกับปัญหาที่เกิดขึ้น และสามารถวางแผนการแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม กับระดับปัญหา
3. การศึกษาครั้งนี้จะทำให้ได้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาอาชีพระยะสั้นของคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี
4. การศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อกรมการศึกษานอกโรงเรียนเพื่อการพัฒนาปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนสำหรับคนพิการ ให้เป็นไปตามความต้องการและสอดคล้องกับสภาพปัญหา ด้านตัวผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีขอบเขตในการศึกษา ค้นคว้าดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ คนพิการที่เรียนหลักสูตรวิชาอาชีพระยะสั้น ณ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี ที่ขึ้นทะเบียนเรียนในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2541 จำนวน 134 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ตัวแปรดังต่อไปนี้

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

2.1.1 เพศ

1) ชาย

2) หญิง

2.1.2 อายุ

1) 17-24 ปี

2) 25-30 ปี

3) 31 ปีขึ้นไป

2.1.3 วุฒิทางการศึกษา

1) ประถมศึกษา

2) มัธยมศึกษาตอนต้น

3) มัธยมศึกษาตอนปลาย

2.1.4 ประเภทของความพิการ

1) แขน

2) ขา

3) ลำตัว

2.1.5 หลักสูตรที่เรียน

1) คอมพิวเตอร์

2) อิเลคทรอนิกส์

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัญหาการเรียนของคนพิการ จำแนกออกเป็น 4 ด้าน คือ

2.2.1 ปัญหาด้านตัวผู้เรียน

2.2.2 ปัญหาด้านครูผู้สอน

2.2.3 ปัญหาด้านหลักสูตร

2.2.4 ปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้ความหมายของคำหรือข้อความที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นที่เข้าใจตรงกันและชัดเจน จึงได้กำหนดความหมายของคำที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

1. ปัญหาการเรียน หมายถึง อุปสรรคหรือความไม่สะดวกสบาย หรือข้อขัดข้องต่อการเรียนวิชาอาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ ณ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี ซึ่งจำแนกปัญหาออกเป็น 4 ด้าน จากการสำรวจการจัดดำเนินงานของกรมการศึกษานอกโรงเรียน (กรมการศึกษานอกโรงเรียน, 2538 : 63 - 65) คือ

1.1 ด้านตัวผู้เรียน หมายถึง ข้อขัดข้องที่เกี่ยวข้องเนื่องมาจากตัวผู้เรียน ได้แก่ ความพิการ ความสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียนความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง และความรู้พื้นฐาน

1.2 ด้านครูผู้สอน หมายถึง ข้อขัดข้องที่เกี่ยวข้องเนื่องมาจากครูผู้สอน ได้แก่ ความสัมพันธ์และความเข้าใจในตัวผู้เรียน ความสามารถในการถ่ายทอด ความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่สอน ความรับผิดชอบต่อหน้าที่

1.3 ด้านหลักสูตร หมายถึง ข้อขัดข้องที่เกี่ยวข้องเนื่องมาจากหลักสูตร ได้แก่ เวลา เนื้อหาวิชา กิจกรรมและการประเมินผล และสื่อการเรียนการสอนที่ไม่ทันสมัย และไม่เพียงพอ

1.4 ปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง ข้อขัดข้องที่เกี่ยวข้องเนื่องมาจากสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ วัสดุ - อุปกรณ์ สถานที่เรียนที่สอน สิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน ห้องน้ำ และทางลาดสำหรับคนพิการที่ใช้รถ

2. คนพิการ ในที่นี้หมายถึง คนพิการทางแขน ขา และลำตัว ที่ได้มีการเตรียมความพร้อมและปรับสภาพทางจิตใจ จนสามารถฝึกอาชีพได้ อายุตั้งแต่ 17 ปีขึ้นไป ซึ่งมีความพิการเกี่ยวกับแขน ขา ลำตัว และสามารถช่วยเหลือตนเองได้บ้าง แม้ว่าจะใช้อุปกรณ์บางอย่างช่วยในการเคลื่อนไหว หรือปฏิบัติงาน และเป็นผู้ที่ผ่านการสอบคัดเลือกให้ได้รับการศึกษาในโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี

3. วิชาอาชีพหลักสูตรระยะสั้น หมายถึง วิชาชีพที่กรมการศึกษานอกโรงเรียนได้จัดให้มีการเรียนการสอนตามหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนสายอาชีพ พ.ศ. 2527 โดยกำหนดระยะเวลาในการเรียนตั้งแต่ 30 ชั่วโมงขึ้นไป เป็นหลักสูตรที่จบในตัวเองแต่ละช่วงเวลา ในที่นี้คือหลักสูตรวิชาชีพที่จัด ณ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี โดยจัดการเรียนการสอนแบ่งเป็น 2 แผนกคือ

✓ 3.1 แผนกอิเล็กทรอนิกส์ เปิดสอน 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรช่างอิเล็กทรอนิกส์ทั่วไป ใช้เวลาเรียน 1 ปี สำหรับเป็นช่างซ่อมอุปกรณ์ไฟฟ้า วิทยุโทรทัศน์ เทปคาสเซ็ทและวีดีโอ และหลักสูตรอิเล็กทรอนิกส์ฮาร์ดแวร์ ใช้เวลาเรียน 1 ปี เช่นเดียวกัน สำหรับเป็นช่างซ่อมคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ ช่อมวิทยุโทรทัศน์ และเทปคาสเซ็ท

3.2 แผนกคอมพิวเตอร์ เปิดสอน 2 หลักสูตรคือ หลักสูตรเจ้าหน้าที่คอมพิวเตอร์ ใช้เวลาเรียน 1 ปี สำหรับเป็นเจ้าหน้าที่คอมพิวเตอร์ เลขานุการ พนักงานบัญชี และหลักสูตรโปรแกรมเมอร์ ใช้เวลาเรียน 2 ปี สำหรับเป็นโปรแกรมเมอร์ และผู้ดูแลระบบเครือข่าย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาประกอบการศึกษาค้นคว้า ตามลำดับดังนี้

1. นโยบายของกรมการศึกษานอกโรงเรียนในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ
2. การจัดการศึกษานอกโรงเรียนสายอาชีพ สำหรับคนพิการ
3. ปรัชญาการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ
4. ทฤษฎีสุขภาพจิต และจิตวิเคราะห์เกี่ยวกับคนพิการ
5. โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ พัทยา
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1.นโยบายของกรมการศึกษานอกโรงเรียนในการจัดการศึกษา สำหรับคนพิการ

สืบเนื่องจากนโยบายของรัฐบาลที่แถลงไว้เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2535 มีสาระสำคัญตอนหนึ่งว่า ต้องให้การศึกษแก่คนด้อยโอกาสทุกเพศ ทุกวัย และต้องจัดการศึกษาแก่ผู้บกพร่องทางร่างกายและสติปัญญาให้ทัดเทียมกับคนอื่น ฉะนั้นเราต้องจัดการศึกษาให้เสมอภาคเพื่อให้ผู้ด้อยโอกาสมีความรู้สึกว่าเขาไม่ใช่ผู้ด้อยโอกาส เขาคือราษฎรคนหนึ่งของสังคมไทย (การสัมมนาเรื่องการจัดการศึกษาพิเศษในอนาคต วันที่ 7-8 กรกฎาคม 2536 ณ โรงแรมเอเชีย กรุงเทพฯ) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (2540-2544) ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับการให้ความสำคัญของการจัดการศึกษาให้กับคนพิการ ในมาตรการข้อ 3 กล่าวคือ จัดให้มีการศึกษาวิชาชีพ ทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียนแก่คนพิการ และครอบครัวให้ครบทุกจังหวัดภายใน พ.ศ. 2544 (กระทรวงศึกษาธิการ ม.ป.ป.: 7)

ดังนั้นกรมการศึกษานอกโรงเรียน ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ให้การส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษานอกโรงเรียน ทั้งสายสามัญ และสายอาชีพ ให้แก่บุคคลที่พลาดหรือขาดโอกาสทางการศึกษาในระบบโรงเรียน จึงได้มอบให้สถาบันส่งเสริมมาตรฐานการศึกษานอกโรงเรียน (สมน.) เข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษานอกโรงเรียนทั้งสายสามัญ และ

สายอาชีพให้แก่กลุ่มเป้าหมายดังกล่าว ทั้งนี้จัดรวมในลักษณะของการให้การสนับสนุน ในเรื่องหลักสูตร สื่อ ข้อสอบ งบประมาณ และการอบรมบุคลากร (กรมการศึกษานอกโรงเรียน, 2538 : 14 - 16)

2. การจัดการศึกษานอกโรงเรียนสายอาชีพสำหรับคนพิการ

กรมการศึกษานอกโรงเรียนมีแนวทางการจัดการศึกษานอกโรงเรียนสายอาชีพสำหรับคนพิการ โดยแยกประเภทตามความพิการ ดังนี้ (การจัดการศึกษานอกโรงเรียน, 2538 : 77 - 81)

1. คนพิการทางการมองเห็น จัดเฉพาะกลุ่มหรือจัดร่วมกับหน่วยงานที่ดำเนินการอยู่แล้ว เช่น สมาคม มูลนิธิต่าง ๆ โรงเรียนการศึกษาพิเศษ กรมประชาสงเคราะห์ ฯลฯ กรมการศึกษานอกโรงเรียนสนับสนุน สื่อ อุปกรณ์ และค่าตอบแทนบุคลากรที่ทำการสอน วิชาชีพที่เปิดสอนเป็นไปตามความพร้อม และความต้องการของผู้เรียน เช่น ดนตรี งานช่างบางชนิด นวดแผนโบราณ พนักงานรับโทรศัพท์ ฯลฯ

2. คนพิการทางการได้ยิน หรือการสื่อความหมาย จัดเฉพาะกลุ่ม หรือ จัดร่วมกับหน่วยงานที่ดำเนินการอยู่แล้ว เช่น สมาคม มูลนิธิต่าง ๆ โรงเรียนการศึกษาพิเศษ สถานสงเคราะห์ ฯลฯ กรมการศึกษานอกโรงเรียนสนับสนุนหลักสูตร สื่อ อุปกรณ์ และค่าตอบแทนบุคลากรที่ทำการสอน วิชาชีพที่เปิดสอนเป็นไปตามความพร้อม และความต้องการของผู้เรียน เช่น วาดรูป ตัดเย็บเสื้อผ้า คอมพิวเตอร์ เป็นต้น

3. คนพิการทางกาย หรือการเคลื่อนไหว จัดเฉพาะกลุ่ม จัดร่วมกับหน่วยงานที่ดำเนินการอยู่แล้ว เช่น สมาคม มูลนิธิต่าง ๆ โรงเรียนการศึกษาพิเศษ สถานสงเคราะห์คนพิการ กรมการศึกษานอกโรงเรียน สนับสนุนหลักสูตร สื่อ อุปกรณ์ และค่าตอบแทนบุคลากรที่ทำการสอน วิชาชีพที่เปิดสอนเป็นไปตามความพร้อมและความต้องการของผู้เรียน ทั้งนี้จัดได้ทุกประเภท ยกเว้นงานที่ต้องมีการใช้กำลังหรือเคลื่อนไหวบ่อยครั้ง

4. คนพิการทางสติปัญญา หรือการเรียนรู้ จัดเฉพาะกลุ่ม หรือจัดร่วมกับหน่วยงานที่ดำเนินการอยู่แล้ว เช่น สมาคม มูลนิธิต่าง ๆ โรงเรียนการศึกษาพิเศษ สถานสงเคราะห์คนพิการ ฯลฯ กรมการศึกษานอกโรงเรียนสนับสนุนหลักสูตร สื่อ อุปกรณ์ และค่าตอบแทนบุคลากรที่ทำการสอน วิชาชีพที่เปิดสอนเป็นไปตามความพร้อม และความต้องการของผู้เรียน เช่น งานผู้ช่วยแม่บ้าน งานเกษตร งานบรรจุหีบห่อ งานซักกรีด ฯลฯ

5. คนพิการทางจิตใจ และพฤติกรรม จัดเฉพาะกลุ่มหรือจัดร่วมกับหน่วยงานที่ดำเนินการอยู่แล้ว เช่น สมาคม มูลนิธิต่าง ๆ โรงเรียนการศึกษาพิเศษ หรือสถานสงเคราะห์ คนพิการ กรมการศึกษานอกโรงเรียนสนับสนุนหลักสูตร สื่อ อุปกรณ์ และค่าตอบแทนบุคลากร ที่ทำการสอน วิชาชีพที่เปิดสอนเป็นไปตามความพร้อม และความต้องการของผู้เรียน เช่น งานฝีมือ งานลูกมือช่าง งานชักรีด งานเกษตร ฯลฯ

3. ปรัชญาการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ มีลักษณะเฉพาะซึ่งมีชื่อเรียกกันโดยทั่วไปว่า “การศึกษาพิเศษ” (Special Education) ซึ่งเกิดจากความเชื่อและหลักปรัชญาเบื้องต้นที่สำคัญดังนี้ เกียร์ฮาร์ท และ ไวส์ฮานน์ (Gearheart and Wieshahn. 1980 : 38) ได้เน้นถึงสิทธิที่คนพิการทุกคนควรได้รับการศึกษาอย่างเพียงพอ เพื่อพัฒนาสมรรถภาพของตนให้ถึงขั้นสูงสุด การศึกษาพิเศษ จะต้องเน้นถึงความสามารถและศักยภาพของผู้เรียน โดยไม่ตอกย้ำความพิการของเขา แต่ในเวลาเดียวกัน การศึกษาพิเศษจะต้องปรับเปลี่ยนตามความต้องการ ความจำเป็นของผู้เรียนด้วย ซึ่งหมายความว่า นักการศึกษาจะต้องไม่มองข้ามความพิการของคนเหล่านั้น หลักการสำคัญที่เกี่ยวข้องกับปรัชญาการศึกษาพิเศษข้างต้น ได้แก่

1. การจัดบริการพิเศษต้องกระทำทันทีที่ค้นพบความต้องการพิเศษของผู้เรียน
2. การศึกษาพิเศษ ควรจัดขึ้นเพื่อสนองความต้องการของคนพิการแต่ละประเภท และควรเป็นไปในลักษณะของการศึกษารายบุคคล
3. การจัดบริการสำหรับคนพิการ ต้องครอบคลุมตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนถึงระดับมัธยมศึกษา
4. การจัดการศึกษาพิเศษ ในสภาพแวดล้อมที่จำกัดน้อยที่สุดตามความเหมาะสม ย่อมเป็นการช่วยเหลือ สนับสนุนผู้เรียนได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย การจัดการศึกษาดังกล่าวจะต้องประสานความสามารถของครูปกติ และครูการศึกษาพิเศษอย่างมีประสิทธิภาพ
5. การศึกษาพิเศษ ควรมุ่งให้ผู้เรียนมีความเป็นตัวของตัวเอง ยอมรับตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีการควบคุมตนเอง และช่วยเหลือตนเองได้ เพื่อจะได้ไม่เป็นภาระของครอบครัวและสังคม มุ่งให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น

และปรัชญาการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ (เบญจา ชลธารนนท์. 2524 : 46-48) กล่าวไว้ว่า เกิดจากความเชื่อและหลักปรัชญาเบื้องต้นที่สำคัญดังนี้

1. คนพิการทุกคนสามารถที่จะเรียน หรือ ฝึกตนเองให้ทำประโยชน์ได้มากขึ้น
2. สมรรถภาพในการทำงานไม่ได้ขึ้นอยู่กับสภาพความพิการ
3. ความพิการของบางคน ไม่จำเป็นต้องเป็นความพิการตลอดไป
4. บุคลากรจะต้องเป็นคนที่มีความสามารถและได้รับการฝึกตลอดทั้งมี

ประสบการณ์ในการทำงานในหน่วยงานของตน

5. การจัดการศึกษาสำหรับผู้พิการ จะต้องเหมาะสมกับความสามารถและความพิการของแต่ละคน
6. การจัดการศึกษาสำหรับผู้พิการจะต้องมีทั้งด้านการศึกษา นันทนาการ อาชีพ และการส่งเสริมความสำเร็จในชีวิต การสร้างภาพพจน์ที่ดีกับตนเอง และการยอมรับสภาพความเป็นจริงของตน

จากปรัชญาการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการดังกล่าว แสดงความคิดเห็นในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการกว้างขวางและหลากหลาย ด้วยความเชื่อในหลักการเบื้องต้นว่า คนพิการสามารถเรียนหรือเมื่อได้รับการฝึกที่ถูกต้องแล้ว สามารถที่ทำประโยชน์ให้แก่ตนเอง ครอบครัว และสังคมได้

4. ทฤษฎีสภาพจิตและจิตวิเคราะห์เกี่ยวกับคนพิการ

✓ แลมเบอร์ต และแลมเบอร์ต (Lambert & Lambert. 1985 : 52 - 53) กล่าวว่าสำหรับคนพิการนั้น สภาพความพิการก่อให้เกิดความสูญเสียอวัยวะทำให้มีการปรับตัวต่อการดำเนินชีวิตใหม่ได้ยาก เพราะอวัยวะเหล่านี้มีความสำคัญต่อการเคลื่อนไหว ต่อความสวยงามของร่างกาย และต่อความสำเร็จในการช่วยเหลือตัวเอง ส่วน กิตติยา รัตนกร (2531 : 25) กล่าวว่าบุคคลที่มีความรู้สึกตัวตนเองเป็นคนพิการ มีข้อจำกัดทางร่างกาย เป็นอุปสรรคในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเคลื่อนไหว การทำงาน การทำกิจวัตรประจำวัน เกิดความไม่คล่องตัวไม่สามารถทำกิจกรรมได้อย่างปกติ หรือมีความสามารถลดลง เกิดความเสียเปรียบในการทำงาน รายได้ลดลง ซึ่งความรู้สึกดังกล่าวสอดคล้องกับความเห็นของฮูเบอร์ และคณะ (Huber, et al. 1988 : 326) ที่กล่าวว่าการสูญเสียแขนขา หรืออวัยวะก่อให้เกิดผลกระทบถึงความสามารถของบุคคลในการ

เคลื่อนไหว การประกอบกิจวัตรประจำวัน การมีปฏิสัมพันธ์ของบุคคลในสังคม และการเปลี่ยนแปลงสภาพพจน์แห่งตน และเบอร์รี่ (Barry. 1989 : 239) เห็นว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงสภาพพจน์แห่งตนของบุคคล และย่อมมีผลกระทบต่อความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองด้วย นอกจากนี้ โอเร็ม (Orem. 1985 : 124 - 127) ได้กล่าวว่าความสามารถในการดูแลตนเองส่วนหนึ่ง ขึ้นอยู่กับการเคลื่อนไหวของร่างกายและความพร้อมในการดูแลตนเอง การขาดพลังงานและขาดการควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกาย การสูญเสียแขนขาหรืออวัยวะเป็นการสูญเสียความสามารถของบุคคล ทำให้เกิดความบกพร่องในการดูแลตนเอง เพื่อตอบสนองความต้องการในเรื่องการบริโภค การมีกิจกรรมเพื่อการดำรงชีวิตเช่นคนอื่น ๆ เป็นอุปสรรคต่อการเข้าสังคม เกิดข้อจำกัดในการช่วยเหลือตนเอง เมื่อมีความพิการ

ถ้าบุคคลใดอยู่ในสภาพความพิการที่ไม่สามารถยอมรับได้ กับสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน ก็จะทำให้เกิดปัญหาทางด้านจิตใจ เช่น ความเครียด แฮม (Hams. 1956 : 53 -54) นายแพทย์ชาวแคนาดาได้กล่าวว่า ความเครียดเป็นกลุ่มอาการที่ร่างกายมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งที่มาคุกคาม อันเป็นผลให้การเปลี่ยนแปลงภายในร่างกายเกี่ยวกับโครงสร้างและเคมี เพื่อต่อต้านการคุกคามอันนั้น หรือหมายถึงผลกระทบทั่วไปทั้งหมดที่เกิดแก่อินทรีย์ เมื่อมีสิ่งรบกวนและสำคัญคือร่างกายจะต้องมีการปรับตัว

ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของผู้พิการ นับเป็นตัวแปรสำคัญอีกหลายประการหนึ่ง ที่จะบ่งบอกถึงภาวะสุขภาพและพฤติกรรม การดูแลตนเองบุคคล (Pender. 1982 : 69) เนื่องจากความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองเป็นความรู้สึกเพื่อประเมินคุณค่าประโยชน์และอำนาจของตน ซึ่งบุคคลทุกคนปรารถนาที่จะได้รับความสำเร็จในตนเอง และต้องการให้ผู้อื่นยอมรับนับถือในความสำเร็จของตน ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองและช่วยให้บุคคลเกิดความมั่นใจ มีความเป็นอิสระวางใจตนเอง และมีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับสถานการณ์ และผู้ที่รู้สีกว่าตนเองมีคุณค่าย่อมเชื่อมั่นว่า การกระทำของตนเองจะก่อให้เกิดผลตามที่ต้องการ รวมถึงการกระทำเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพของตนเองด้วย เมื่อบุคคลมีความรู้สึกถึงคุณค่าแห่งตน เขาเหล่านั้นก็สมควรจะได้รับ การสนับสนุนทางสังคมด้วย

คอบบ์ (Cobb. 1976 : 300 - 313) ได้กล่าวว่าการสนับสนุนทางสังคม เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อพฤติกรรมและการดูแลตนเองของมนุษย์ จากการศึกษาวิจัยมากมายได้ข้อยืนยันว่า การสนับสนุนทางสังคมเป็นเรื่องที่ก่อให้เกิดผลดีต่อภาวะสุขภาพ โคเฮน และวิลล์ (Cohen & Wills. 1985 : 310 - 315) พบว่าการได้รับความช่วยเหลือสนับสนุนจากบุคคลอื่นทำให้บุคคลนั้นมีกำลัง

ใจ มีอารมณ์มั่นคง ลดความเครียด และส่งเสริมให้บุคคลสามารถเผชิญภาวะเครียดได้ดี มีการปรับตัวที่ถูกต้องเหมาะสม นำไปสู่การมีพฤติกรรมสุขภาพอนามัยที่ดี ส่วน วอร์ตแมน (Wortman. 1984 : 2339 - 2360) พบว่าการสนับสนุนทางสังคมเป็นแรงกระตุ้นทำให้คนเราเชื่อว่ามีคนรัก มีคนสนใจ มีคนยกย่อง เห็นคุณค่า รู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและมีความผูกพันซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดแรงจูงใจในการดูแลตนและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจะทำให้บุคคลมีความภาคภูมิใจ และตระหนักถึงการมีคุณค่าในตนเอง ซึ่งจะส่งเสริมให้บุคคลนั้นสามารถดูแลตนเองให้ดียิ่งขึ้น

✓ จากสภาพความพิการของร่างกายมีผลต่อจิตใจ หรือสุขภาพจิตของคนพิการเป็นอย่างมาก ดังที่ได้มีนักจิตวิทยา ทำการวิจัยและรายงานผลไว้ (เสาวภา วิชิตวาทย์. 2534 : 16) ดังนี้ คือ

1. คนพิการมักจะมีการปรับตัวเองเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ยากกว่าบุคคลธรรมดา มักจะแสดงความประพฤติดีเปลี่ยนแปลงไปเมื่ออยู่ในหมู่คนธรรมดา แต่ก็มีอยู่มากที่มีความสามารถในการปรับตัวเองได้ดีกว่าบุคคลธรรมดา
2. การแสดงความประพฤติดีที่ผิดปกติออกไปนี้ มักจะไม่เกิดเมื่ออยู่ในคนหมู่ พิจารณาร่วมกัน คนพิการมักจะแสดงอาการต่าง ๆ ที่เห็นได้อย่างชัดเจน คือ ขี้อาย ไม่ชอบการสังสรรค์ เป็นต้น
3. คนพิการมักจะใช้ชีวิตของพวกตนไปอีกแบบหนึ่ง ซึ่งจำเป็นจะต้องใช้เวลาดูแลรักษาในระยะยาว เพื่อให้คนพิการเหล่านั้นปรับตัวเองได้ให้ถูกวิธี
4. คนพิการที่มีประวัติว่ามีความพิการมานานๆ ย่อมปรับตัวเองเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ยากกว่าผู้ที่มีความพิการในระยะสั้น

จากผลการวิจัยทั้ง 4 ข้อนี้ ได้นำไปสู่ข้อสรุปด้านความรู้สึกเกี่ยวกับความพิการ

2 ประการคือ

1. ภาพพจน์ทางร่างกาย คือ รูปลักษณะหรือภาพของตัวเอง ซึ่งเกิดขึ้นในใจ หรือในแนวความคิดของตนเอง เจ้าของทฤษฎี คือ ซิลเตอร์ (เสาวภา วิชิตวาทย์. 2534 : 30)ซึ่งได้ศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงในมโนภาพของรูปร่างของตน เมื่อร่างกายส่วนหนึ่งส่วนใดได้สูญเสียไป อาจเป็นการสูญเสียในหน้าที่ของอวัยวะนั้น ๆ เช่น การผ่าตัดบางอย่างหรือมีการเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมนต่าง ๆ ภายในร่างกาย เหล่านี้ย่อมทำให้จิตใจแปรปรวนไปด้วย การมีมโนภาพในร่างกายเปลี่ยนแปลงไปนั้น มีผลกระทบกระเทือนต่อเด็กเป็นอย่างมาก เป็นการยากในอันที่จะให้เกิด

ความสมบูรณ์ทางจิตใจเท่าที่ควร เมื่อเด็กเจริญเติบโตขึ้นไปแล้ว จะมีปัญหาทางประสบการณ์ของชีวิต และปัญหาทางอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย คน ๆ นั้นมักจะย้อนกลับไปมีพฤติกรรมในสมัย เมื่อยังเด็ก ๆ อยู่

เมื่อศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับมโนภาพของคนพิการนี้ จะเห็นว่ามีผลต่อผู้ที่พิการมาแต่วัยเด็กมาก เนื่องจากบุคคลพวกนี้มักมีมโนภาพ หรืออยู่กับเหตุการณ์ในอดีต เกิดปัญหาทางอารมณ์ มีความไม่มั่นคงทางจิตใจ ทำให้ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นไม่ได้ หรือไม่มีสุขภาพจิตที่ดีดังได้กล่าวในตอนแรก

2. ปมด้อย เป็นความรู้สึกอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นโดยตนเองคิดว่าเป็นผู้ที่ด้อยกว่าหรือหย่อนสมรรถภาพกว่าคนอื่น เจ้าของทฤษฎีคือ อัลเฟรด แอดเดอร์ (เสาวภา วิชิตวาทย์, 2534 : 30) ซึ่งพบว่าความผิดปกติของอวัยวะในร่างกายทำให้เกิดความแปรปรวนทางจิตใจ โดยทำให้เกิดปมด้อยขึ้นมาภายในจิตใจ เมื่อเปรียบเทียบกับผู้อื่น และหาทางแก้ไขโดยอัตโนมัติเพื่อหาทางชดเชย นอกจากนั้นปมด้อยอาจเกิดขึ้นได้เมื่อผู้พิการมีการเปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่น

จากทฤษฎีเรื่องปมด้อยนี้ จะเห็นได้ว่าผู้พิการย่อมจะมีปมด้อยอยู่ในตัวไม่มากนักน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่น ตามข้อมูลที่ได้รับจากการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความพิการพบว่า คนพิการมีความรู้สึกที่เป็นปมด้อยมากมาย และการสร้างสิ่งชดเชยปมด้อยย่อมทำไม่ได้ทุกคน จึงจำเป็นจะต้องอาศัยความช่วยเหลือ โดยการใช้หลักจิตวิทยาเข้าช่วย ในการฟื้นฟูสภาพจิตของผู้พิการให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองมีค่า และสามารถทำประโยชน์ให้แก่สังคมได้เช่นเดียวกับคนปกติทั่วไป

การที่จะเข้าใจในปัญหาของคนพิการทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมนั้นต้องอาศัยการศึกษาประวัติความเป็นมาของคนพิการ ประวัติพัฒนาการทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์นับแต่อยู่ในครรภ์มารดา ก่อนคลอด หลังคลอด และวัยเด็กเป็นต้นไป รวมทั้งศึกษาปฏิกิริยาตอบสนองของคนพิการที่มีต่อสภาพความพิการของตน การศึกษาประเภทรายกรณีทางสังคมสงเคราะห์ จึงเป็นการเก็บเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของคนพิการ และสิ่งแวดล้อมทางสังคม ซึ่งเมื่อนำมาพิจารณาแล้วจะเห็นภาพของผู้พิการเด่นชัด ซึ่งจะชี้ให้เห็นว่าเขาสามารถที่จะได้รับประโยชน์จากกระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพได้เพียงไร การศึกษาประวัติความพิการรายบุคคลเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการวิจัยปัญหาพื้นฐาน และในการหาแนวทางในการวางแผนด้านการบำบัดรักษา และฟื้นฟูสมรรถภาพ จึงทำให้มองเห็นความจำเป็นในการช่วยเหลือฟื้นฟูปรับสภาพความพิการ ทั้งทางร่างกาย และจิตใจ อารมณ์และสังคมเพื่อช่วยให้คนพิการ

สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคม และสิ่งแวดล้อมได้ ในขณะที่เดียวกันก็ช่วยกระตุ้นให้ครอบครัว และสังคมยอมรับคนพิการด้วยนั้นวิธีการทางสังคม สงเคราะห์อาจนำมาใช้ในการฟื้นฟูสภาพ ความพิการ ทั้งงานสังคมสงเคราะห์ เฉพาะรายงานสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ งานสังคม สงเคราะห์กลุ่มชน การจัดระเบียบชุมชน และการวิจัยทางสังคมสงเคราะห์ด้วย (สงัน สุวรรณ เลิศ. 2530 : 136)

จากทฤษฎีสภาพจิตและจิตวิเคราะห์เกี่ยวกับคนพิการสรุปได้ว่า คนพิการมีสภาพ ทางจิตใจ อารมณ์ สังคม และร่างกายที่ด้อยกว่าบุคคลปกติธรรมดา แต่ถ้าบุคคลพิการ เหล่านั้นยอมรับสภาพของตนได้ และรู้จักปรับตัวให้เข้าสังคมได้ ก็จะทำให้บุคคลพิการนั้นมี ความเชื่อมั่นในตนเอง รู้จักคุณค่าแห่งตน มีกำลังใจที่จะสู้ และเมื่อได้รับการสนับสนุนทาง สังคมโดยการฟื้นฟูทางด้านการแพทย์ การศึกษา ทางสังคมความเป็นอยู่ จึงจะทำให้บุคคล พิการสามารถดูแลตนเองได้ สามารถอยู่ในสังคมปกติได้อย่างมีความสุขขึ้น

5. โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี

ความเป็นมา โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ ก่อตั้งโดยบาทหลวงเรย์มอน เอ เบรนนัน ซึ่งเป็นสงฆ์ในคณะพระมหาไถ่ แห่งประเทศไทย เมื่อปี พ.ศ.2527 เพื่อรับคนพิการที่ยังขาดโอกาส และมีฐานะยากจนมาศึกษา เล่าเรียน พร้อมกันนั้นยังส่งเสริมให้คนพิการเข้าร่วมกิจกรรมทาง สังคม (โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ พัทยา. 2540 : 1-2)

โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ เป็นโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชน โดยการอนุมัติของกระทรวงศึกษาธิการ ตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ.2525 มาตรา 15(2)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้การศึกษาวิชาชีพทางด้านอิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์แก่คน พิการ ประเภทแขน ขา ลำตัว และให้การสงเคราะห์ช่วยเหลือคนพิการให้สามารถประกอบอาชีพ เลี้ยงตัวเอง ครอบครัว โดยไม่เป็นภาระของสังคม และเพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาล และ องค์การการกุศล ที่กำลังดำเนินงานเกี่ยวกับโรงเรียนฝึกอาชีพของคนพิการ ตลอดจนประสาน งานกับบริษัท ห้างร้าน โรงแรม หรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่ต้องการให้โอกาสแก่คนพิการ เข้า ทำงานและเพื่อการรณรงค์ เผยแพร่ศักยภาพของคนพิการ ให้เป็นที่ยอมรับในสังคม

หลักสูตร โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จัดการเรียนการสอนเป็น 3 แผนก และ กิจกรรมเสริม คือ

1. แผนกอิเล็กทรอนิกส์ จัดการเรียนการสอนขั้นพื้นฐาน หลักสูตร 1 ปี ทำการสอนตั้งแต่การประกอบเครื่อง วิทยุ AM. FM. เทป เครื่องขยายเสียง โทรทัศน์ขาวดำ โทรทัศน์สี และวีดิโอเทป เป็นต้น

นักศึกษาที่เรียนแผนกอิเล็กทรอนิกส์จะต้องมีความรู้ ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ขึ้นไป และเมื่อจบหลักสูตรแล้วจะได้รับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

2. แผนกคอมพิวเตอร์ จัดการเรียนการสอนขั้นพื้นฐาน ตั้งแต่หลักการทำงานของคอมพิวเตอร์ การประมวลผลข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ การใช้งานโปรแกรมสำเร็จรูปต่าง ๆ ตลอดจนการวางระบบงาน และเขียนโปรแกรม เพื่อควบคุมการทำงานของคอมพิวเตอร์ โดยแบ่งหลักสูตรออกเป็น

2.1 หลักสูตร 1 ปี สำหรับผลิตเจ้าหน้าที่คอมพิวเตอร์

2.2 หลักสูตร 2 ปี โดยการคัดเลือกจากนักเรียนในหลักสูตร 1 ปี ที่สนใจจะเรียนต่อในปีที่ 2 เป็นหลักสูตรสำหรับผลิตโปรแกรมเมอร์

นักศึกษาที่เรียนแผนกคอมพิวเตอร์ จะต้องมีความรู้ขั้นต่ำชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือเทียบเท่า

3. แผนกเสริมภาษาอังกฤษ เป็นแผนกที่จัดขึ้น เพื่อเสริมทักษะ การฟัง อ่าน เขียน การพูด ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนที่เข้าเรียนในแผนกอิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์ จะเริ่มสอนตั้งแต่พื้นฐาน

4. กิจกรรมสร้างเสริมประสบการณ์ เป็นกิจกรรมที่สร้างเสริมประสบการณ์ ทั้ง ภายในและภายนอกโรงเรียน อีกทั้งยังเป็นการผ่อนคลายความเครียดหลังจากการเรียน เช่น

1. การกีฬา
2. ดนตรี
3. สโมสรนักศึกษา
4. การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม
5. การศึกษาดูงานในสถานที่ต่าง ๆ

คุณสมบัติของผู้สมัคร

1. รับนักเรียนทั้งชาย และหญิงอายุไม่ต่ำกว่า 17 ปีบริบูรณ์
2. รับบุคคลพิการทางด้านแขน ขา ลำตัว

การรับเข้าเรียน คนพิการที่ได้รับการคัดเลือกให้เข้าเรียนในโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จะต้องผ่านการสอบข้อเขียนและสอบสัมภาษณ์ ตามที่โรงเรียนจัดสอบ ปีละ 2 ครั้ง คือเดือน เมษายน และเดือนตุลาคม และประกาศผลการสอบในวันที่กำหนดสอบ

การจัดการเรียนการสอน เริ่มเรียนเวลา 8.20 - 16.40 นาฬิกา พักรกลางวัน 12.00 ถึง 13.00 นาฬิกา หยุดวันอาทิตย์และวันนักขัตฤกษ์ ใน 1 ปี มี 2 ภาคเรียน

ภาคเรียนที่ 1 เริ่มเดือนพฤษภาคม จนถึงเดือนกันยายน

ภาคเรียนที่ 2 เริ่มเดือนพฤศจิกายน จนถึงเดือนมีนาคม

การประเมินผล ประเมินผลภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ 2 ครั้งในแต่ละภาคเรียน

การจำหน่ายจากโรงเรียน การจำหน่ายจากโรงเรียนเมื่อจบหลักสูตร ลาออก ตาย หรือถูกให้ออก หรือไล่ออก

การออกไปประกาศนียบัตร ผู้จบหลักสูตรจะได้รับประกาศนียบัตรของทางโรงเรียน ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการรับรองวิทยฐานะ (โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ พทยา. 2540 : 4-6)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาวิชาอาชีวะหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการทางแขน ขา และลำตัว ยังไม่มีผู้ใดกระทำไว้ ผู้วิจัยจึงเสนองานวิจัยเกี่ยวกับคนพิการ ดังนี้

กมลเนตร โอมานุรักษ์ (2522 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลกระทบ และการปรับตัวทางเศรษฐกิจของครอบครัวคนงานที่พิการ พบว่าคนงานส่วนใหญ่ที่ไม่ได้พิการโดยสิ้นเชิง ถ้าหากได้รับการฝึกฝนเพิ่มเติมตามแนวณั้ดของแต่ละบุคคล จะสามารถปรับตัวให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันได้

ประนอม โอทกานนท์ (2522 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจ พบว่าเมื่อบุคคลประสบอุบัติเหตุจนต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลบุคคลเหล่านั้น แม้จะมีบุคลิกภาพและสุขภาพจิตที่ดีอยู่ก่อนแล้ว แต่เมื่อต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ มากมาย ซึ่งเกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน จะส่งผลกระทบต่อเพื่อนไปถึงด้านจิตใจของผู้ป่วยเป็นอย่างมาก

เรวัต ผ่องสุวรรณ (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความต้องการทางการศึกษานอกโรงเรียนของคนพิการ ณ ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการอำเภอมะนัง จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า ผู้พิการมีความต้องการการศึกษานอกโรงเรียนทั้งสายสามัญ และสายอาชีพ และความต้องการการศึกษานอกโรงเรียนของคนพิการในด้านหลักสูตรการเรียนการสอน บุคลากร วัสดุอุปกรณ์ การประเมินผล และการนิเทศติดตามผลทั้งสายสามัญ และสายอาชีพ เมื่อจำแนกตามสถานภาพต่าง ๆ และสถานภาพทางความพิการแล้ว ส่วนใหญ่มีความต้องการคล้ายคลึงกัน มีความแตกต่างกันบ้างเล็กน้อยในผู้พิการที่มีอายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาและรายได้ต่างกัน ผู้พิการได้ให้ข้อเสนอแนะในการจัดการศึกษานอกโรงเรียน ทั้งสายสามัญ และสายอาชีพที่หลากหลาย โดยเน้นการปฏิบัติและเปิดโอกาสให้เลือกรเรียนได้ตามความเหมาะสมประการสุดท้ายคนพิการส่วนใหญ่มีฐานะยากจนไม่มีอาชีพ

เอมอร ตั้งจิตรมณีกัศดา (2534 : บทคัดย่อ) ศึกษาปัญหา ความต้องการทางการศึกษาและการฝึกอาชีพของนักเรียนตาบอด : ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพการศึกษา ปัญหาและความต้องการด้านวิชาสามัญ พบว่า นักเรียน

ตาบอดเรียนตามหลักสูตรพิเศษ ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา พ.ศ.2521 สำหรับนักเรียน ตาบอด ปัญหาที่พบได้แก่ ด้านวิชาที่เป็นปัญหา คือ ศิลปศึกษา พลศึกษา คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ด้านอาคารสถานที่ และสื่อการสอนมีไม่เพียงพอ หลักสูตรและการวัดผลไม่เหมาะสม ส่วนความต้องการพบว่า ต้องการอาคารสถานที่ และสื่อการสอนเพิ่มขึ้น ต้องการปรับปรุงหลักสูตร และการวัดผลให้เหมาะสม

2. สภาพการฝึกอาชีพ ปัญหาและความต้องการฝึกอาชีพพบว่า นักเรียนตาบอดขาดการฝึกอาชีพตามหลักสูตรที่ทางโรงเรียน และวิทยากรได้จัดให้ ปัญหาที่พบได้แก่ ด้านอาชีพที่เป็นปัญหา คือ การทำอาหาร เสร้ามิด และการเกษตร ด้านบุคลากรและวัสดุฝึกมีไม่เพียงพอ หลักสูตรไม่เหมาะสม และผลงานยังไม่ได้มาตรฐาน ส่วนความต้องการ พบว่า ต้องการโรงฝึกอาชีพ บุคลากร วัสดุสำหรับฝึกเพิ่มขึ้น ต้องการปรับปรุงหลักสูตร และผลงานให้ได้มาตรฐาน

3. ความต้องการ และทัศนคติของผู้ปกครอง พบว่า ต้องการให้บุตรได้รับการศึกษา ด้านวิชาสามัญ ตามความสามารถของตน ส่วนด้านการฝึกอาชีพต้องการให้ฝึกอาชีพจนตรึ่มากที่สุด และมีทัศนคติว่า เมื่อนักเรียนตาบอด สำเร็จการศึกษาแล้ว สังคมยังไม่ยอมรับความสามารถของคนตาบอด จึงทำให้คนตาบอดไม่มีงานทำ

2. งานวิจัยในต่างประเทศ

อาดาเลน และคาน (เรวัต ผ่องสุวรรณ. 2536 : 31 ; อ้างอิงมาจาก Adalen and Kalen. 1981.) ศึกษาติดตามวิธีการเผชิญปัญหาการเป็นอัมพาตสองแขนสองขา ภายหลังประสบอุบัติเหตุระยะแรกผู้ป่วยใช้การปฏิเสธ เพื่อรักษาความรู้สึกสมดุลภายใต้ตัวผู้ป่วย นอกจากนี้ ในช่วง 3 เดือนแรก ผู้ป่วยยังใช้การถดถอยและมีอาการหลงลืมเป็นครั้งคราว เมื่อมีความกลัว ความเจ็บป่วย ความไม่สุขสบาย ต้องพึ่งพาบุคคลอื่นตลอดจนเครื่องช่วยต่าง ๆ อย่างเต็มที่ ผู้ป่วยก็ยังคงมีอาการซึมเศร้า มีความรู้สึกถึงการสูญเสียที่ได้รับ ร้องไห้ โกรธ และเศร้าสลดสลับกัน ความรู้สึกต่าง ๆ วนเวียนอยู่ที่ตัวเอง (Egocentric) และมีชีวิตอยู่ไปวัน ๆ โดยใช้กลไกการป้องกันตัวทางจิตใจ และการแยกตัวในระยะเริ่มฟื้นฟูสมรรถภาพ ขณะที่ยังอยู่ในโรงพยาบาลผู้ป่วยเริ่มใช้ความสามารถในการเผชิญปัญหาต่าง ๆ ได้แก่ การพยายามข่มระงับ การทดแทนหรือการชดเชย การใช้เหตุผลและผลวิเคราะห์ การใช้สมาธิ และการกลบเกลื่อน เป็นต้น

อาร์โนลด์ (จรัล ทองปิยมณี. 2531 : 41 ; อ้างอิงมาจาก Arnold. 1989 : 15) ได้ อธิบาย ว่าสังคมและวัฒนธรรมแต่ละแห่งเป็นผู้กำหนดว่าเด็กคนนั้น ๆ เป็นเด็กปกติหรือไม่ ความ พิจารณาจะเป็น หรืออาจจะไม่เป็นสาเหตุของการไร้ความสามารถก็ได้ และในทำนองเดียวกัน การไร้ความสามารถก็อาจจะเป็นหรืออาจจะไม่เป็นสาเหตุของการเสียเปรียบก็ได้ การเสียเปรียบ เป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น เด็กหูหนวกจะเสียเปรียบเมื่อดูโทรทัศน์ เพราะเขาไม่อาจได้ยินเสียงที่กำลังเกิดขึ้น แต่จะไม่เสียเปรียบเมื่อเขาอ่านหนังสือ ดังนั้นสภาพ การเสียเปรียบจึงเป็นสิ่งที่สามารถจัดการแก้ไขได้ เด็กที่มีสภาพการเสียเปรียบนั้นมักเนื่องมาจาก เจตคติของคนที่อยู่รอบตัวเขามากกว่าจากสภาพการไร้ความสามารถของตัวเองโดยตรง

สรุปจากผลของการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับคนพิการพบว่า บุคคลที่อยู่ในสภาพความ พิจารณาจะมีสภาพทางด้านจิตใจที่เปลี่ยนแปลงได้ง่าย มีความเครียดความวิตกกังวล ความขัดแย้ง ทางด้านอารมณ์ รู้จักถึงความสูญเสียยอมรับไม่ได้ อาจทำให้เกิดภาวะการแยกตัว ซึมเศร้าได้ และเมื่อเวลาผ่านไปผู้พิการจะพยายาม ปรับตัวให้สามารถเผชิญปัญหาต่าง ๆ ได้จนยอมรับได้ โดยการใช้การชดเชย การใช้เหตุและผลวิเคราะห์การใช้สมาธิ รู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมากขึ้น เมื่อได้รับการช่วยเหลือสนับสนุนทางสังคม ทำให้เขาสามารถปรับตนเองให้อยู่ในสังคมนั้น ๆ ได้

✓ คนพิการเป็นบุคคลที่มีความด้อย ทางด้านร่างกายและจิตใจว่าบุคคลปกติในสังคม นั้น ๆ มีสภาพอารมณ์และจิตใจที่เปลี่ยนแปลงได้ง่ายต่อสิ่งเร้ารอบ ๆ มีความเครียด ความกลัว ความวิตกกังวล ห่อหุ้ม เบื่อหน่าย ยอมรับสภาพยังไม่ได้ ดังนั้น คนพิการควรได้รับการสนับสนุน ทางสังคม เช่น การฟื้นฟูทางด้านการแพทย์ การศึกษา ความเป็นอยู่ ซึ่งจะทำให้ผู้พิการมีความ รู้จักว่าตนเองมีคุณค่า มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีกำลังใจที่จะต่อสู้กับสภาพความเป็นจริงที่ กำลังประสบอยู่ และสามารถอยู่ในสังคมได้เหมือนบุคคลธรรมดาได้ บุคคลพิการเหล่านี้ก็ สามารถช่วยพัฒนาประเทศชาติให้เจริญได้เช่นเดียวกัน

สมมติฐานในการวิจัย

1. คนพิการที่มีเพศต่างกัน มีปัญหาการเรียนด้านตัวผู้เรียน ครูผู้สอน หลักสูตร และสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน
2. คนพิการที่มีอายุต่างกัน มีปัญหาการเรียนด้านตัวผู้เรียน ครูผู้สอน หลักสูตร และ สิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน

3. คนพิการที่มีวุฒิทางการศึกษาแตกต่างกัน มีปัญหาการเรียนด้านตัวผู้เรียน ครูผู้สอน และสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน

4. คนพิการที่มีประเภทของความพิการแตกต่างกัน มีปัญหาด้านตัวผู้เรียน ครูผู้สอน และสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน

5. คนพิการที่เรียนหลักสูตรแตกต่างกัน มีปัญหาด้านตัวผู้เรียน ครูผู้สอน และสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบสำรวจ (Survey Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อ การศึกษาการเรียนวิชาชีวหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ ณ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัด ชลบุรี ในด้านตัวผู้เรียน ครูผู้สอน หลักสูตร และสิ่งอำนวยความสะดวก ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน เริ่มจากด้านประชากร ด้านเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ด้านการเก็บข้อมูล และด้านการวิเคราะห์ข้อมูล ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ คนพิการที่ขึ้นทะเบียนเรียนหลักสูตร วิชาชีว หลักสูตรระยะสั้น ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ.2541 ที่โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี จำนวน ทั้งหมด 134 คน ในการศึกษาครั้งนี้ใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลปัญหาเกี่ยวกับการเรียนของผู้ตอบแบบสอบถามใน 4 ด้าน คือ ด้านตัวผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตร และ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

ตอนที่ 3 ปัญหาหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการเรียนวิชาชีวหลักสูตรระยะสั้น

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ในการสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยจะดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาตำรา เอกสาร บทความ ทฤษฎี หลักการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อ กำหนดขอบเขตและเนื้อหาของแบบสอบถาม

2. นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 2.1 มาสร้างแบบสอบถาม

3. นำแบบสอบถามฉบับร่างเสนอประธานและกรรมการควบคุมปริญญาโท
พิจารณาตรวจสอบและขอคำแนะนำในการแก้ไขปรับปรุง ให้มีความหมายชัดเจนตามวัตถุประสงค์
ของการศึกษาวิจัย

4. นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้ว ขอความอนุเคราะห์จากผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลัก
สูตรวิชาพีชคณิตของกรมการศึกษานอกโรงเรียน จำนวน 3 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรง
ของเนื้อหา แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทำ
หนังสือถึงผู้อำนวยการโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรีในการเก็บรวบรวมข้อมูลในระหว่าง
วันที่ 1 - 15 พฤศจิกายน 2542 รวมเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 15 วัน และได้แบบ
สอบถามคืนมาจำนวน 134 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ของแบบสอบถามที่แจกไป

2. เมื่อผู้วิจัยรวบรวมแบบสอบถามได้แล้ว ทำการตรวจสอบความถูกต้องของแบบสอบ
ถามทุกฉบับ พบว่าเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวน 134 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 จึงนำไป
วิเคราะห์ตามขั้นตอนต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย จะใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปเพื่อการวิเคราะห์ค่า
ทางสถิติชื่อ SPSS (Statistical Package for the Social Science) วิเคราะห์ค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ
วุฒิทางการศึกษา ประเภทของความพิการ และหลักสูตรที่เรียน โดยการแจกแจงความถี่และ
ค่าร้อยละ

2. วิเคราะห์ปัญหาของคนพิการ โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบน
มาตรฐาน (S.D.)

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของคนพิการ เกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาอาชีพ
ระยะสั้น ณ โรงเรียนอาชีพพระมหาไถ่ ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ เพศ และหลักสูตรที่
เรียน โดยใช้ค่าที (t - test) และระหว่างกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไป คือ อายุ วุฒิทาง
การศึกษาและประเภทของความพิการ โดยใช้ค่าเอฟ (F - test) หากพบความแตกต่างจะใช้
ทดสอบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Sheffe' s Method)

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ปัญหาการเรียนวิชาชีพลูกสูตรระยะสั้นของคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลตามลำดับดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

เพื่อให้การแปลความหมายมีความเข้าใจตรงกันในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
N	แทน	จำนวนประชากร
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SS.	แทน	ผลรวมกำลังสอง
t.	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ใน t-distribution
F.	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ใน F-distribution
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์เกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาชีพลูกสูตรระยะสั้นของคนพิการโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี ผู้วิจัยได้แปลความหมายในแต่ละด้าน ดังนี้

1.00 - 1.49	หมายถึง	เป็นปัญหาน้อยที่สุด
1.50 - 2.49	หมายถึง	เป็นปัญหาน้อย
2.50 - 3.49	หมายถึง	เป็นปัญหาปานกลาง

3.50 - 4.49	หมายถึง	เป็นปัญหามาก
4.50 - 5.00	หมายถึง	เป็นปัญหามากที่สุด

การนำเสนอข้อมูลแบ่งออกเป็น 4 ตอน เพื่อให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

- ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี
- ตอนที่ 2 วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี
- ตอนที่ 3 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี
- ตอนที่ 4 วิเคราะห์ปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของคนพิการโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี

ในตอนนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัว โดยนำเสนอในรูปความถี่และร้อยละ ดังแสดงใน

ตาราง 1

ตาราง 1 ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลส่วนตัว	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	117	87.30
หญิง	17	12.70
รวม	134	100.00
2. อายุ		
17-24 ปี	76	56.80
25-30 ปี	45	35.50
31 ปีขึ้นไป	13	9.70
รวม	134	100.00
3. วุฒิทางการศึกษาสูงสุด		
ประถมศึกษา	20	14.90
มัธยมศึกษาตอนต้น	58	43.30
มัธยมศึกษาตอนปลาย	56	41.80
รวม	134	100.00
4. ประเภทของความพิการ		
แขน	40	29.90
ขา	75	56.00
ลำตัว	19	14.10
รวม	134	100.00

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนตัว	จำนวน	ร้อยละ
5. หลักสูตรที่เรียน		
คอมพิวเตอร์	58	43.30
อิเล็กทรอนิกส์	76	56.70
รวม	134	100.00

จากตาราง 1 กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 134 คน เมื่อพิจารณาตามเพศพบว่าเป็นเพศชาย จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 87.30 และเพศหญิง จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 12.70

เมื่อพิจารณาตามอายุพบว่าคนพิการที่มีอายุระหว่าง 17-24 ปี มีจำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 56.80 รองลงมาอายุ 25-30 ปี จำนวน 45 คนคิดเป็นร้อยละ 35.50 และ อายุ 31 ปี ขึ้นไปจำนวน 13 คนคิดเป็นร้อยละ 9.70

เมื่อพิจารณาตามวุฒิการศึกษาพบว่าคนพิการมีการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 58 คนคิดเป็นร้อยละ 43.30 รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 41.80 และระดับประถมศึกษาจำนวน 20 คนคิดเป็นร้อยละ 14.90

เมื่อพิจารณาตามสภาพของความพิการพบว่า คนพิการพิการทางขา มีจำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 56.00 รองลงมาพิการทางแขน จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 29.90 และพิการทางลำตัวจำนวน 19 คนคิดเป็นร้อยละ 14.10

เมื่อพิจารณาตามหลักสูตรที่เรียนพบว่า คนพิการเรียนหลักสูตรอิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 56.70 รองลงมาคือ หลักสูตรคอมพิวเตอร์ จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 43.30

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการโรงเรียน
อาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี

ในตอนนี้เป็นการวิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการใน
4 ด้าน คือ ด้านตัวผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตรและด้านสิ่งแวดล้อมความสะดวก โดยใช้
ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงไว้ในตาราง 2

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนของคนพิการโดยรวมและ
รายด้าน

ปัญหาการเรียน	ค่าสถิติ		ระดับ ปัญหา
	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านตัวผู้เรียน	2.43	0.77	น้อย
2. ด้านครูผู้สอน	1.54	0.53	น้อย
3. ด้านหลักสูตร	1.85	0.64	น้อย
4. ด้านสิ่งแวดล้อมความสะดวก	1.84	0.63	น้อย
รวม	1.90	0.47	น้อย

จากตาราง 2 แสดงว่าปัญหาในการเรียนของคนพิการโดยรวมอยู่ในระดับน้อย
($\bar{X} = 1.90$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า คนพิการมีปัญหาการเรียนในทุกด้านในระดับน้อย
($\bar{X} = 2.43 - 1.54$)

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาชีพลูกสูตร
ระยะสั้น ของคนพิการด้านตัวผู้เรียน จำแนกเป็นรายข้อ

ปัญหาการเรียน ด้านตัวผู้เรียน	ค่าสถิติ		ระดับปัญหา
	$\bar{X}$	S.D.	
1. เชื่องช้าในการฝึกปฏิบัติ	2.55	1.14	ปานกลาง
2. อ่านหนังสือไม่คล่อง	1.82	1.00	น้อย
3. เขียนหนังสือไม่คล่อง	1.89	1.02	น้อย
4. ขาดสมาธิในการเรียน	2.55	1.19	ปานกลาง
5. มีความรู้พื้นฐานในเรื่องที่ เรียนน้อย	2.81	1.17	ปานกลาง
6. ปรับตัวเข้ากับเพื่อนในชั้นเรียนได้ ลำบาก	1.87	1.02	น้อย
7. ไม่กล้าซักถามครูในสิ่งที่ไม่เข้าใจ	2.29	1.18	น้อย
8. มีความกังวลทุกครั้งที่มีการสอบ	2.95	1.27	ปานกลาง
9. เมื่อเรียนจบแล้วกังวลว่าจะหา งานทำไม่ได้	3.32	1.36	ปานกลาง
10. มีความกังวลในการเรียน	2.89	1.11	ปานกลาง
11. อายุทำให้เป็นอุปสรรคใน การเรียน	1.68	.96	น้อย
12. สุขภาพส่วนตัวทำให้เป็น อุปสรรคในการเรียน	2.22	1.25	น้อย
รวม	2.43	0.77	น้อย

จากตาราง 3 แสดงว่าปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ ด้านตัวผู้เรียนโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.43$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางมี 6 ข้อ ($\bar{X} = 3.32-2.55$) และข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยมี 6 ข้อ ($\bar{X} = 2.29-1.68$) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อ 9 เมื่อเรียนจบแล้วกังวลจะหางานทำไม่ได้ ($\bar{X} = 3.32$) และรองลงมาคือ ข้อ 8 มีความกังวลทุกครั้งที่มีการสอบ ($\bar{X} = 2.95$)

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของ
คณพิการด้านครูผู้สอนจำแนกเป็นรายข้อ

ปัญหาการเรียน ด้านครูผู้สอน	ค่าสถิติ		ระดับปัญหา
	$\bar{X}$	S.D.	
1. ครูไม่มีเวลาให้คำปรึกษาหลังชั่วโมงสอน	1.64	0.83	น้อย
2. ครูไม่รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา	1.35	0.69	น้อยที่สุด
3. ครูขาดการยอมรับข้อเสนอแนะของนักศึกษา ในการแก้ไขปัญหาในการเรียนการสอน	1.44	0.67	น้อยที่สุด
4. ครูไม่เปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็น เห็นในระหว่างเรียน	1.30	0.64	น้อยที่สุด
5. ครูไม่ให้กำลังใจนักศึกษา	1.30	0.72	น้อยที่สุด
6. ครูสอนเร็วเกินไปจนนักศึกษาตามไม่ทัน	2.08	0.91	น้อย
7. ครูใช้วิธีการสอนที่น่าเบื่อหน่าย	1.86	1.05	น้อย
8. ครูขาดทักษะในการสอนภาคปฏิบัติ	1.57	0.77	น้อย
9. ครูไม่สามารถอธิบายเรื่องบางเรื่องได้ชัดเจน	1.71	0.73	น้อย
10. ครูไม่ตั้งใจในการสอน			
11. ครูไม่มีความรู้ด้านจิตวิทยาการสอนสำหรับ คณพิการ	1.33	0.71	น้อยที่สุด
	1.58	0.89	น้อย
12. ครูใช้อุปกรณ์และสื่อช่วยในการสอนไม่ สัมพันธ์กับเนื้อหา	1.48	0.65	น้อยที่สุด
13. ครูไม่ชี้แจงและให้คำแนะนำในการใช้วัสดุ - อุปกรณ์	1.47	0.71	น้อยที่สุด
รวม	1.54	0.53	น้อย

จากตาราง 4 แสดงว่าปัญหาการเรียนวิชาชีพลูกสูตรระยะสั้นของคนพิการด้านครูผู้สอนโดยรวมอยู่ในระดับน้อย คือ ($\bar{X} = 1.54$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยมี 7 ข้อ ($\bar{X} = 2.08-1.58$) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือข้อ 6 ครูสอนเร็วเกินไปจนนักศึกษาตามไม่ทัน ($\bar{X} = 2.08$) และรองลงมาคือข้อ 7 ครูใช้วิธีการสอนที่น่าเบื่อหน่าย ($\bar{X} = 1.86$)

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาชีพลูกสุตรระยะสั้นของ
คนพิการด้านหลักสูตร จำแนกเป็นรายข้อ

ปัญหาการเรียน ด้านหลักสูตร	ค่าสถิติ		ระดับปัญหา
	$\bar{X}$	S.D.	
1. หลักสูตรในภาพรวมไม่สอดคล้อง กับความต้องการของนักศึกษา	1.71	0.99	น้อย
2. เนื้อหาที่เรียนไม่ตรงกับความต้องการ ของนักศึกษา	1.54	0.89	น้อย
3. เวลาที่ใช้ในการเรียนภาคทฤษฎีมีมาก เกินไป	2.07	0.99	น้อย
4. เวลาฝึกปฏิบัติมีน้อยเกินไป	2.30	1.10	น้อย
5. นักศึกษาไม่มีส่วนร่วมในการกำหนด เนื้อหาที่จะเรียน	2.05	1.08	น้อย
6. เนื้อหาที่เรียนไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิต ประจำวันได้	1.48	0.78	น้อยที่สุด
7. ขาดการเปิดหลักสูตรต่อเนื่องในการ เรียนระดับที่สูงขึ้น	1.99	1.22	น้อย
8. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ครอบคลุมเนื้อหา	2.10	1.18	น้อย
9. เนื้อหาที่เรียนไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์	1.52	0.84	น้อย
10. การจัดลำดับประสบการณ์การเรียนรู้ ไม่มีความเหมาะสมต่อการเรียนรู้	1.63	0.93	น้อย
11. ขาดการวัดผลประเมินผลช่วย ส่งเสริมการเรียนรู้	1.53	0.83	น้อย

ตาราง 5 (ต่อ)

ปัญหาการเรียน ด้านหลักสูตร	ค่าสถิติ		ระดับปัญหา
	$\bar{X}$	S.D.	
12. การวัดผลประเมินผลผู้เรียนเน้นภาคปฏิบัติ	2.04	1.04	น้อย
13. การวัดผลประเมินผลผู้เรียนเน้นข้อเขียน	2.28	1.19	น้อย
รวม	1.85	0.64	น้อย

จากตาราง 5 แสดงว่าปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการด้านหลักสูตรโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.85$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยมี 12 ข้อ ($\bar{X} = 2.30-1.52$) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือข้อ 4 เวลาในการฝึกปฏิบัติน้อยเกินไป ($\bar{X} = 2.30$) และรองลงมาคือข้อ 13 การวัดผลประเมินผลผู้เรียนเน้นข้อเขียน ($\bar{X} = 2.28$)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาชีพนหลักสูตร
ระยะสั้นของคณพิการด้านสิ่งอำนวยความสะดวก จำแนกเป็นรายชื่อ

ปัญหาการเรียน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ค่าสถิติ		ระดับปัญหา
	$\bar{X}$	S.D.	
1. วัสดุ - อุปกรณ์ในการฝึกปฏิบัติไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา	2.35	1.16	น้อย
2. วัสดุ - อุปกรณ์ในการฝึกปฏิบัติไม่ครบทุกอย่าง	2.26	1.18	น้อย
3. วัสดุ - อุปกรณ์ในการฝึกปฏิบัติอยู่ในสภาพที่ชำรุด ไม่เหมาะสมที่จะใช้ในการฝึก	2.07	1.05	น้อย
4. วัสดุ - อุปกรณ์ในการฝึกปฏิบัติเก่า และล้าสมัย	2.10	0.98	น้อย
5. มีเสียงรบกวนในขณะที่เรียน	2.23	1.16	น้อย
6. ภายในห้องเรียน หรือสถานที่ฝึกปฏิบัติคับแคบเกินไป	1.99	1.01	น้อย
7. แสงสว่างในห้องเรียนไม่เพียงพอ	1.66	0.87	น้อย
8. ขาดแหล่งศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม	1.80	0.88	น้อย
9. ไม่มีห้องน้ำที่เหมาะสมสำหรับคณพิการ	1.60	0.88	น้อย
10. ไม่มีทางลาดสำหรับรถเข็นคณพิการ	1.63	1.02	น้อย
11. ห้องเรียนร้อนเกินไปไม่มีลมพัดผ่าน	1.50	0.77	น้อยที่สุด
12. มีกลิ่นเหม็นรบกวนในขณะที่เรียน	1.45	0.74	น้อยที่สุด

ตาราง 6 (ต่อ)

ปัญหาการเรียน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ค่าสถิติ		ระดับปัญหา
	$\bar{X}$	S.D.	
13. ห้องเรียนรก ไม่มีถังขยะ	1.67	1.03	น้อย
14. ไม่มีตู้อุปกรณ์การเรียน	1.47	0.88	น้อยที่สุด
รวม	1.84	0.63	น้อย

จากตาราง 6 แสดงว่าปัญหาการเรียนวิชาชีพลูกสูตรระยะสั้นของคนพิการด้าน
สิ่งอำนวยความสะดวกโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.84$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มี
ปัญหาอยู่ในระดับน้อยมี 11 ข้อ ($\bar{X} = 2.35-1.60$) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือข้อ 1 วัสดุ อุปกรณ์ในการ
ฝึกปฏิบัติไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา ($\bar{X} = 2.35$) และรองลงมา คือข้อ 2 วัสดุ อุปกรณ์ในการ
ฝึกปฏิบัติไม่ครบทุกอย่าง ($\bar{X} = 2.26$)

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีพลูกสูตรระยะสั้นของคนพิการโรงเรียน อาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี

ในตอนนี้เป็นการเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีพลูกสูตรระยะสั้นของคนพิการ
โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี จำแนกตามตัวแปร เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษาประเภท
ของความพิการ และหลักสูตรที่เรียน

3.1 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1
คนพิการที่มีเพศต่างกันมีปัญหาการเรียนด้านตัวผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตร
และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก แตกต่างกัน ดังตาราง 7-8

ตาราง 7 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการ จำแนกตามเพศ โดยรวมและรายด้าน

ปัญหาในการเรียน	ชาย		หญิง		t
	$\bar{X}$	S.D.	X	S.D.	
1. ด้านตัวผู้เรียน	2.42	0.69	2.47	1.17	0.17
2. ด้านครูผู้สอน	1.57	0.53	1.34	0.49	1.70
3. ด้านหลักสูตร	1.90	0.62	1.51	0.58	2.46*
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	1.83	0.61	1.88	0.78	0.31
รวม	1.93	0.45	1.73	0.54	1.67

จากตาราง 7 แสดงว่าคนพิการที่มีเพศต่างกันมีปัญหาการเรียนโดยรวมแตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 โดยเพศชายมีปัญหามากกว่าเพศหญิง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นอกนั้นต่าง
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เพื่อให้ทราบความแตกต่างอย่างชัดเจน จึงได้เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายข้อ
ดังแสดงในตาราง 8

ตาราง 8 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนของคนพิการ
ด้านหลักสูตรจำแนกรายข้อ

ปัญหาการเรียนด้านหลักสูตร	ชาย		หญิง		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	t
1. หลักสูตรในภาครวมไม่สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา	1.78	1.02	1.18	0.53	3.82*
2. เนื้อหาที่เรียนไม่ตรงกับความต้องการของนักศึกษา	1.56	0.90	1.41	0.87	0.62
3. เวลาที่ใช้ในการเรียนภาคทฤษฎีมีมากเกินไป	2.09	0.99	1.94	0.97	0.58
4. เวลาฝึกปฏิบัติน้อยเกินไป	2.41	1.11	1.60	0.80	2.93*
5. นักศึกษาไม่มีส่วนร่วมในการกำหนดเนื้อหาที่จะเรียน	2.16	1.10	1.29	0.47	5.62*
6. เนื้อหาที่เรียนไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้	1.53	0.81	1.18	0.39	2.91*
7. ขาดการเปิดหลักสูตรต่อเนื่องในการเรียนระดับที่สูงขึ้น	2.00	1.20	1.94	1.43	0.18
8. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรครอบคลุมเนื้อหา	2.17	1.19	1.65	1.06	1.70
9. เนื้อหาที่เรียนไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์	1.53	0.86	1.41	0.71	0.55
10. การวัดลำดับประสบการณ์การเรียนรู้ไม่มีความเหมาะสมต่อการเรียนรู้	1.70	0.95	1.18	0.53	3.35*
11. ขาดการวัดผลประเมินผลช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ตามหลักสูตร	1.56	0.83	1.29	0.85	1.24
12. การวัดผลประเมินผลผู้เรียนเน้นภาคปฏิบัติ	2.09	1.07	1.71	0.77	1.41
13. การวัดผลประเมินผลผู้เรียนเน้นข้อเขียน	2.34	1.19	1.88	1.17	1.48
รวม	1.91	0.63	1.51	0.59	2.46*

จากตาราง 8 แสดงว่า ปัญหาการเรียนของคนพิการด้านหลักสูตรในภาพรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่าข้อ 1 หลักสูตรในภาพรวมไม่สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา ข้อ 4 เวลาในการฝึกปฏิบัติที่น้อยเกินไป ข้อ 5 นักศึกษาไม่มีส่วนร่วมในการกำหนดเนื้อหาที่จะเรียน ข้อ 6 เนื้อหาที่เรียนไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้ และ ข้อ 10 การจัดลำดับประสบการณ์การเรียนรู้ไม่มีความเหมาะสมต่อการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2
คนพิการที่มีอายุแตกต่างกันมีปัญหาการเรียนด้านตัวผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก แตกต่างกัน ดังตาราง 9-10

ตาราง 9 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนของคนพิการ
จำแนกตามอายุ โดยรวมและรายด้าน

ปัญหา การเรียน	17-24 ปี			25-30 ปี			31 ปีขึ้นไป		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา
1. ด้านตัวผู้เรียน	2.52	0.81	ปานกลาง	2.38	0.64	ปานกลาง	2.04	0.76	ปานกลาง
2. ด้านครูผู้สอน	1.54	0.47	น้อย	1.55	0.60	น้อย	1.60	0.70	น้อย
3. ด้านหลักสูตร	1.80	0.64	น้อย	1.94	0.58	น้อย	1.85	0.76	น้อย
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	1.86	0.64	น้อย	1.80	0.66	น้อย	1.85	0.55	น้อย
รวม	1.90	0.45	น้อย	1.92	0.47	น้อย	1.84	0.58	น้อย

จากตาราง 9 แสดงว่าคนพิการที่มีอายุ 25-35 ปี มีค่าเฉลี่ยปัญหาการเรียนโดยรวมมากกว่าอีก 2 กลุ่ม เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านตัวผู้เรียนและด้านสิ่งอำนวยความสะดวก คนพิการที่มีอายุ 17-24 ปี มีค่าเฉลี่ยปัญหาการเรียนมากกว่าอีก 2 กลุ่ม ด้านครูผู้สอน คนพิการที่มีอายุ 31 ปี ขึ้นไปมีค่าเฉลี่ยปัญหาการเรียนมากกว่าอีก 2 กลุ่ม และด้านหลักสูตร คนพิการที่มีอายุ 25-30 ปี มีค่าเฉลี่ยปัญหาการเรียนมากกว่าอีก 2 กลุ่ม

ตาราง 10 วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการจำแนกตามอายุ โดยรวมและรายด้าน

ปัญหาการเรียน	แหล่งความแปรปรวน	df	SS.	MS.	F
1. ด้านตัวผู้เรียน	ระหว่างกลุ่ม	2	2.75	1.37	2.42
	ภายในกลุ่ม	131	74.473	0.57	
	รวม	133	77.22		
2. ด้านครูผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	2	4.67	2.33	0.08
	ภายในกลุ่ม	130	37.85	0.29	
	รวม	132	37.90		
3. ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	2	0.50	0.25	0.60
	ภายในกลุ่ม	130	52.78	0.40	
	รวม	132	53.27		
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	2	0.11	5.53	0.14
	ภายในกลุ่ม	128	51.90	0.40	
	รวม	130	52.01		
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	2	8.08	4.04	0.18
	ภายในกลุ่ม	131	28.92	0.22	
	รวม	133	28.99		

ตาราง 10 แสดงว่าคนพิการที่มีอายุต่างกัน มีปัญหาการเรียน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.3 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการ เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3
คนพิการที่มีวุฒิทางการศึกษาแตกต่างกันมีปัญหาการเรียน ด้านตัวผู้เรียน ด้านครูผู้สอน
ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก แตกต่างกัน ดังตาราง 11-12

ตาราง 11 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการ จำแนกตามวุฒิทางการศึกษาโดยรวมและ
รายด้าน

ปัญหา การเรียน	ประถมศึกษา n = 20			มัธยมศึกษาตอนต้น n = 58			มัธยมศึกษาตอนปลาย n = 56		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา
1. ด้านตัวผู้เรียน	2.52	0.69	ปานกลาง	2.50	0.77	ปานกลาง	2.33	0.78	น้อย
2. ด้านครูผู้สอน	1.42	0.42	น้อยที่สุด	1.50	0.47	น้อย	1.66	0.62	น้อย
3. ด้านหลักสูตร	1.29	0.54	น้อยที่สุด	1.75	0.55	น้อย	1.95	0.73	น้อย
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	1.98	0.67	น้อย	1.75	0.61	น้อย	1.89	0.64	น้อย
รวมทุกด้าน	1.95	0.40	น้อย	1.86	0.44	น้อย	1.94	0.51	น้อย

จากตาราง 11 แสดงว่าคนพิการที่มีวุฒิทางการศึกษาระดับประถมศึกษามีปัญหา
การเรียนโดยรวมมากกว่าอีก 2 กลุ่ม เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านตัวผู้เรียน คนพิการที่มี
วุฒิการศึกษาระดับประถมศึกษา มีค่าเฉลี่ยปัญหาการเรียนมากกว่าอีก 2 กลุ่ม ด้านครูผู้สอน คน
พิการที่มีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีค่าเฉลี่ยปัญหาการเรียนมากกว่าอีก 2 กลุ่ม
ด้านหลักสูตร คนพิการที่มีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีค่าเฉลี่ยปัญหาการเรียน
มากกว่าอีก 2 กลุ่ม และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก คนพิการที่มีวุฒิการศึกษาระดับประถม
ศึกษามีค่าเฉลี่ยปัญหาการเรียนมากกว่าอีก 2 กลุ่ม

ตาราง 12 วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการ จำแนกตาม
วุฒิการศึกษา โดยรวมและรายด้าน

ปัญหาการเรียน	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS.	MS.	F
1. ด้านตัวผู้เรียน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.90	0.45	0.78
	ภายในกลุ่ม	131	76.32	0.58	
	รวม	133	77.22		
2. ด้านครูผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	2	1.05	0.52	1.85
	ภายในกลุ่ม	130	36.85	0.28	
	รวม	132	37.90		
3. ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	2	1.28	0.64	1.60
	ภายในกลุ่ม	130	52.00	0.40	
	รวม	132	53.27		
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	2	0.91	0.45	1.13
	ภายในกลุ่ม	128	51.11	0.40	
	รวม	130	52.01		
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.22	0.11	0.51
	ภายในกลุ่ม	131	28.78	0.22	
	รวม	133	29.00		

จากตาราง 12 แสดงว่าคนพิการที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกันมีปัญหาการเรียนทั้ง
โดยรวม และรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.4 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการ เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4
คนพิการที่มีความพิการแตกต่างกันมีปัญหาการเรียน ด้านตัวผู้เรียน ด้านครูผู้สอน
ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก แตกต่างกัน ดังตาราง 13-15

ตาราง 13 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการ จำแนกตามความพิการโดยรวมและรายด้าน

ปัญหา การเรียน	พิการแขน			พิการขา			พิการลำตัว		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา
1. ด้านตัวผู้เรียน	2.52	0.95	ปานกลาง	2.39	0.66	น้อย	2.38	0.72	น้อย
2. ด้านครูผู้สอน	1.58	0.69	น้อย	1.55	0.45	น้อย	1.50	0.52	น้อย
3. ด้านหลักสูตร	1.73	0.55	น้อย	1.91	0.67	น้อย	1.94	0.66	น้อย
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	1.70	0.52	น้อย	1.84	0.64	น้อย	2.22	0.72	น้อย
รวมทุกด้าน	1.84	0.50	น้อย	1.92	0.43	น้อย	2.05	0.54	น้อย

จากราย 13 แสดงว่าคนพิการ ด้านลำตัวมีค่าเฉลี่ยปัญหาการเรียนโดยรวมมากกว่า
อีก 2 กลุ่ม เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านตัวผู้เรียนและด้านครูผู้สอน คนพิการแขนมี
ค่าเฉลี่ยปัญหาการเรียนโดยรวมมากกว่าอีก 2 กลุ่ม ด้านหลักสูตร คนพิการลำตัวมีค่าเฉลี่ย
ปัญหาการเรียนมากกว่าอีก 2 กลุ่ม และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก คนพิการลำตัวมีค่าเฉลี่ย
ปัญหาการเรียนมากกว่าอีก 2 กลุ่ม

ตาราง 14 วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการ จำแนกตามประเภทของความพิการ โดยรวมและรายด้าน

ปัญหาการเรียน	แหล่งความแปรปรวน	df	SS.	MS.	F
1. ด้านตัวผู้เรียน	ระหว่างกลุ่ม	0.57	2	0.29	0.49
	ภายในกลุ่ม	76.56	130	0.59	
	รวม	77.12	132		
2. ด้านครูผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	6.81	2	3.40	0.12
	ภายในกลุ่ม	37.60	129	0.29	
	รวม	7.68	131		
3. ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	1.00	2	0.50	1.25
	ภายในกลุ่ม	51.87	129	0.40	
	รวม	52.87	131		
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	3.38	2	1.69	4.45*
	ภายในกลุ่ม	48.14	127	0.38	
	รวม	51.52	129		
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	0.52	2	0.26	1.19
	ภายในกลุ่ม	28.33	130	0.22	
	รวม	28.85	132		

จากตาราง 14 แสดงว่าคนพิการที่มีความพิการแตกต่างกัน มีปัญหาการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เพื่อให้ทราบว่าด้านสิ่งแวดล้อมมีความสะดวก มีรายคูใดแตกต่างกันบ้าง จึงนำไปทดสอบ
รายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ่ ดังตาราง 15

ตาราง 15 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ของคะแนนเฉลี่ยปัญหาการเรียนของคนพิการ จำแนกตามประเภทของความพิการ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

ประเภทความพิการ	$\bar{X}$	แขน	ขา	ลำตัว
		1.69	1.84	2.23
แขน	1.69	-	0.15	0.45*
ขา	1.84		-	0.39
ลำตัว	2.23			-

จากตาราง 15 แสดงว่าคนพิการที่มีความพิการทางด้านลำตัวและแขนมีปัญหาการเรียนด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้น แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.5 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 5
 คนพิการที่เรียนหลักสูตรต่างกัน มีปัญหาการเรียนด้านตัวผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้าน
 หลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก แตกต่างกัน ดังตาราง 16-17

ตาราง 16 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการ จำแนกตามหลักสูตรที่เรียนโดยรวมและ
 รายด้าน

ปัญหาการเรียน	คอมพิวเตอร์		อิเล็กทรอนิกส์		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านตัวผู้เรียน	2.58	0.91	2.32	0.61	1.89
2. ด้านครูผู้สอน	1.68	0.64	1.45	0.42	2.31*
3. ด้านหลักสูตร	1.86	0.68	1.86	0.60	0.02
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	1.78	0.61	1.90	0.65	1.09
รวมทุกด้าน	1.95	0.50	1.89	0.44	0.70

จากตาราง 16 แสดงว่าคนพิการที่เรียนหลักสูตรต่างกัน มีปัญหาด้านการเรียนโดย
 รวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านครูผู้สอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 ระดับ .05 โดยคนพิการที่เรียนหลักสูตรคอมพิวเตอร์มีปัญหามากกว่าคนพิการที่เรียนหลักสูตร
 อิเลคทรอนิกส์ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เพื่อให้ทราบความแตกต่างอย่างชัดเจน จึงได้เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายข้อ
 ดังแสดงในตาราง 17

ตาราง 17 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการ ด้านครูผู้สอน จำแนกรายข้อ

ปัญหาการเรียนด้านครูผู้สอน	คอมพิวเตอร์		อิเล็กทรอนิกส์		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ครูไม่มีเวลาในการให้คำปรึกษาหลังชั่วโมงสอน	1.52	0.76	1.76	0.87	1.65
2. ครูไม่รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา	1.45	0.80	1.26	0.58	1.50
3. ครูขาดการยอมรับข้อเสนอแนะของนักศึกษา ในการแก้ไขปัญหาในการเรียนการสอน	1.55	0.75	1.37	0.59	1.53
4. ครูไม่เปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นในระหว่างเรียน	1.41	0.77	1.22	0.51	1.66
5. ครูไม่ให้กำลังใจนักศึกษา	1.40	0.94	1.22	0.48	1.31
6. ครูสอนเร็วเกินไปจนนักศึกษาตามไม่ทัน	2.17	1.06	2.03	0.78	0.87
	2.21	1.32	1.60	0.68	3.16*
7. ครูมีวิธีการสอนที่น่าเบื่อหน่าย	1.74	0.90	1.44	0.65	2.12*
8. ครูขาดทักษะในการสอนภาคปฏิบัติ	1.91	0.82	1.57	0.62	2.76*
9. ครูไม่สามารถอธิบายบางเรื่องได้ชัดเจน	1.49	0.89	1.21	0.51	2.09*
10. ครูไม่ตั้งใจในการสอน	1.89	1.07	1.34	0.65	3.40*
11. ครูไม่มีความรู้ในด้านจิตวิทยาการสอนสำหรับคนพิการ	1.50	0.66	1.47	0.65	0.30
12. ครูใช้อุปกรณ์และสื่อช่วยในการสอนไม่สัมพันธ์กับเนื้อหา	1.58	0.82	1.37	0.59	1.62
13. ครูไม่ชี้แจงและให้คำแนะนำในการใช้วัสดุ-อุปกรณ์					
รวม	1.68	0.64	1.45	0.42	2.31*

จากตาราง 17 แสดงว่าปัญหาการเรียนของคนพิการด้านครูผู้สอนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า ข้อ 11 ครูไม่มีความรู้ในด้านจิตวิทยาการสอนสำหรับคนพิการ ข้อ 7 ครูมีวิธีการสอนที่น่าเบื่อหน่าย ข้อ 9 ครูไม่สามารถอธิบายบางเรื่องได้ชัดเจน ข้อ 8 ครูขาดทักษะในการสอนภาคปฏิบัติ และข้อ 10 ครูไม่ตั้งใจในการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้เรียนที่เรียนคอมพิวเตอร์ มีปัญหาการเรียน ด้านครูผู้สอนมากกว่าผู้เรียนที่เรียนอิเล็กทรอนิกส์

**ตอนที่ 4 วิเคราะห์ปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาการเรียน การสอน
วิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคณพิการโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี**

ในตอนนี้เป็นการวิเคราะห์ปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคณพิการ ซึ่งมีผู้ตอบมาจำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 59.70 โดยใช้ค่าความถี่ ดังแสดงไว้ในตาราง 18-22 ต่อไปนี้

ตาราง 18 ปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคณพิการด้านตัวผู้เรียน

ปัญหาและข้อเสนอแนะ ด้านตัวผู้เรียน	ความถี่
ปัญหา	
1. มีความรู้พื้นฐานในเรื่องที่เรียนน้อยทำให้ไม่ค่อยเข้าใจเนื้อหาที่เรียน	20
2. บางวิชาเรียนไม่ทันเพื่อน	9
3. เพื่อนคุยเสียงดังทำให้ไม่มีสมาธิในการเรียน	8
4. แบ่งเวลาไม่เป็น	6
5. เรียนในวิชาที่ไม่ถนัด และไม่ชอบ	4
6. โรคประจำตัวทำให้เป็นอุปสรรคในการเรียน	4
7. ใช้เวลาเรียนมากเกินไปทำให้ไม่มีเวลาพักผ่อน	3
8. สอบคัดเลือกเข้าเรียนได้ยาก	2
ข้อเสนอแนะ	
1. ควรเรียนในวิชาที่ถนัดและใจรัก	9
2. ควรเพิ่มเวลาในการฝึกปฏิบัติ	6
3. ควรศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเองหลังเลิกเรียน	5
4. ควรไปเที่ยวพักผ่อนนอกโรงเรียนในวันหยุด	4

จากตาราง 18 แสดงว่าปัญหาในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นคนพิการด้านตัวผู้เรียน ข้อที่เป็นปัญหามากที่สุด คือ ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานในเรื่องที่เรียนน้อย เป็นสาเหตุที่ทำให้ไม่ค่อยเข้าใจเนื้อหาที่เรียน จำนวน 20 คน และรองลงมาคือ เรียนไม่ทันเพื่อนในบางวิชา จำนวน 9 คน

ข้อเสนอแนะ ข้อที่ผู้เรียนเสนอแนะมากที่สุด คือ ควรได้เรียนในวิชาที่ถนัดและใจรัก 9 คน และรองลงมาคือ การเพิ่มเวลาในการฝึกปฏิบัติ จำนวน 6 คน

ตาราง 19 ปัญหาและข้อเสนอแนะในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ
ด้านครูผู้สอน

ปัญหาและข้อเสนอแนะ ด้านครูผู้สอน	ความถี่
ปัญหา	
1. ครูสอนเร็วเกินไป เช่น วิชา คณิตศาสตร์	7
2. ครูใช้วิธีการสอนซ้ำ ๆ ทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่าย	6
3. ครูให้การบ้านมากเกินไป	6
4. ครูใช้เวลาในการสอนน้อยเกินไป	4
5. ครูมีจำนวนน้อยและไม่สามารถให้ความรู้ บางเรื่องได้	3
6. ครูสอนไม่ตรงเวลา	2
ข้อเสนอแนะ	
1. ควรส่งเสริมให้ครูได้ศึกษาต่อเฉพาะทาง	6
2. ควรให้ครูมีความรู้ใหม่ๆ มาแนะนำ	4
3. ควรให้ครูมีหลักการในการสอน	4
4. ควรให้ครูใช้เวลาสอนให้มากขึ้น	3
5. ควรเพิ่มจำนวนครูให้มากขึ้น	2

จากตาราง 19 แสดงว่าปัญหาในการเรียนวิชาชีพหลักสูตร ระยะสั้นของคนพิการด้าน
ครูผู้สอนข้อที่เป็นปัญหามากที่สุด คือ ครูสอนเร็วเกินไป เช่น วิชาคณิตศาสตร์ จำนวน 7 คน และ
รองลงมา คือ ครูใช้วิธีการสอนที่ซ้ำ ๆ ทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่าย จำนวน 6 คน

ข้อเสนอแนะ ข้อที่ผู้เรียนเสนอแนะมากที่สุด คือ ควรส่งเสริมให้ครูได้ศึกษาต่อเฉพาะ
ทาง จำนวน 6 คน และรองลงมาคือ ควรให้ครูได้มีความรู้ใหม่ๆ มาแนะนำผู้เรียน และมีหลักการ
ในการสอน มีผู้เรียนเสนอแนะเท่ากันจำนวน 4 คน

ตาราง 20 ปัญหาและข้อเสนอแนะในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการด้านหลักสูตร

ปัญหาและข้อเสนอแนะ ด้านหลักสูตร	ความถี่
ปัญหา	
1. ระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติน้อยเกินไป	9
2. เน้นการเรียนภาคทฤษฎีมากเกินไป	7
3. หลักสูตรอิเล็กทรอนิกส์ใช้เวลาในการเรียน น้อยเกินไป	4
ข้อเสนอแนะ	
1. ควรเพิ่มหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น สำหรับ คนพิการให้มีให้เลือกหลายๆ หลักสูตร	10
2. ควรเปิดหลักสูตรในระดับที่สูงขึ้นกว่านี้	8
3. ควรเพิ่มเทคโนโลยีใหม่ ๆ เพื่อให้เหมาะสม กับสภาพในปัจจุบัน	6
4. ควรเพิ่มเวลาเรียนเป็นหลักสูตรละ 2 ปี	3
5. ควรเน้นหลักสูตรที่นำไปใช้ในการทำงาน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถนำไปใช้ ในชีวิตประจำวันได้ด้วย	6

จากตาราง 20 แสดงว่าปัญหาในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น ของคนพิการด้านหลักสูตร ข้อที่เป็นปัญหามากที่สุด คือ ระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติน้อยเกินไป จำนวน 9 คน และรองลงมาคือ หลักสูตรที่เป็นการเรียนภาคทฤษฎีมากเกินไป จำนวน 7 คน

ข้อเสนอแนะ ข้อที่ผู้เรียนเสนอแนะมากที่สุด คือ ควรเพิ่มหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น สำหรับคนพิการให้หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนได้เลือกเรียน 10 คน และรองลงมา คือ ควรเปิดหลักสูตรในระดับที่สูงขึ้น 8 คน

ตาราง 21 ปัญหาและข้อเสนอแนะในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

ปัญหาและข้อเสนอแนะ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ความถี่
ปัญหา	
1. ห้องน้ำคับแคบและมีจำนวนไม่เพียงพอ	10
2. ห้องเรียนไม่สะอาด	7
3. ต้องใช้ของใช้ร่วมกับผู้อื่น	6
4. ทางขึ้นลงไม่สะดวก และลาดชันเกินไป	5
5. หนังสือเรียนไม่เพียงพอ	4
6. เวลาในการพักผ่อน และรับประทานอาหาร น้อยเกินไป	4
ข้อเสนอแนะ	
1. ควรเพิ่มหนังสือ และตำราเรียน	8
2. ควรจัดหาของใช้ส่วนตัวให้ครบทุกคน	6
3. ควรเพิ่มอุปกรณ์ทำความสะอาด เช่น ไม้กวาด ที่ดักขยะ	5
4. ควรปรับปรุงห้องน้ำให้กว้างขึ้น	4
5. ควรเพิ่มเวลาในการพักผ่อนรับประทานอาหาร ให้มากกว่า 30 นาที	4
6. ควรทำจากกันห้องนอนเพื่อความสะดวกใน การทำภารกิจส่วนตัว	2

จากตาราง 21 แสดงว่าปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ข้อที่เป็นปัญหามากที่สุด คือ ห้องน้ำคับแคบและมีจำนวนไม่เพียงพอ จำนวน 10 คน รองลงมาคือ ปัญหาเรื่องห้องเรียนไม่สะอาด จำนวน 7 คน

ข้อเสนอแนะ ข้อที่ผู้เรียนเสนอแนะมากที่สุด คือ ควรเพิ่มหนังสือและตำราเรียนให้มากขึ้น จำนวน 8 คน รองลงมาคือควรจัดหาของใช้ส่วนตัวให้ครบทุกคน จำนวน 6 คน

ตาราง 22 ข้อเสนอแนะในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการด้านอื่น ๆ

ข้อเสนอแนะ ด้านอื่น ๆ	ความถี่
1. ขอให้รัฐดูแลคนพิการอย่างจริงจัง และหาตลาดแรงงานรองรับเมื่อเรียนจบแล้ว	14
2. คำแนะนำในการใช้อุปกรณ์สำหรับความพิการแต่ละประเภท	6
3. ให้รัฐสนับสนุนด้านเงินทุนในการทำงานเลี้ยงชีพ	5
4. รัฐควรให้ความสนใจด้านการศึกษาแก่คนพิการอย่างจริงจัง	5
5. ควรจัดให้มีกิจกรรมเข้าสู่สังคมร่วมกับคนปกติ	3
6. ควรจัดให้มีกีฬาสำหรับคนพิการหลายๆประเภท	3
7. ควรนำเสนอตัวอย่างของคนพิการที่ประสบความสำเร็จในชีวิต	3

จากตาราง 22 ข้อเสนอแนะในการเรียนวิชาหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการด้านอื่น เพื่อพิจารณาข้อที่มีผู้เสนอแนะมากที่สุดคือ ขอให้รัฐดูแลคนพิการอย่างจริงจังและหาตลาดแรงงานรองรับเมื่อคนพิการเรียนจบแล้ว จำนวน 14 คน และรองลงมาคือ คำแนะนำในการใช้อุปกรณ์สำหรับความพิการแต่ละประเภท จำนวน 6 คน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 3 ประการคือ

1. เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนวิชาชีพลูกสูตรระยะสั้นของคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี ในด้านตัวผู้เรียน ครูผู้สอน หลักสูตรและสิ่งอำนวยความสะดวก
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นของคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา ประเภทของความพิการและหลักสูตรที่เรียน
3. เพื่อรวบรวมปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ของคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนในการปรับปรุงหลักสูตรตลอดจนกระบวนการเรียนการสอน ให้สามารถอำนวยความสะดวกต่อการเรียนวิชาชีพลูกสูตรระยะสั้นของคนพิการโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี
2. การศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอน และผู้บริหาร ให้สามารถแก้ไขปัญหาการเรียนวิชาชีพลูกสูตรระยะสั้นของคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี ได้ตรงกับปัญหาที่เกิดขึ้น และสามารถวางแผนการแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสมกับระดับปัญหา
3. การศึกษาครั้งนี้จะทำให้ได้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นของคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี
4. การศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อกรมการศึกษานอกโรงเรียน เพื่อการพัฒนาปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน สำหรับคนพิการให้เป็นไปตามความต้องการ และสอดคล้องกับ ความพิการ ด้านตัวผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ คนพิการที่ขึ้นทะเบียนเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2541 ณ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี จำนวน 134 คน ในการศึกษาครั้งนี้ใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 ข้อมูลปัญหาเกี่ยวกับการเรียนของผู้ตอบแบบสอบถาม
ทางด้านตัวผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตร และด้าน
สิ่งอำนวยความสะดวก
- ตอนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการเรียนวิชาอาชีพหลักสูตร
ระยะสั้น

3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำจดหมายจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตรถึงผู้อำนวยการโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ในระหว่างวันที่ 1 - 15 พฤศจิกายน 2541 จำนวนทั้งสิ้น 15 วัน โดยแจกแบบสอบถามไป 134 ฉบับ และได้รับกลับคืนมาครบทุกฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100.00 จากนั้นได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม พบว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ

4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมข้อมูลสำเร็จรูป เพื่อการวิเคราะห์ค่าสถิติ ชื่อ SPSS (Statistical Package for the Social Science) วิเคราะห์ค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา ประเภทของความพิการ และหลักสูตรที่เรียน โดยแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ

2. วิเคราะห์ปัญหาของคนพิการ โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยปัญหาในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ เพศ และหลักสูตรที่เรียนโดยใช้ค่าสถิติที (t-test) และระหว่างกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไป คือ อายุ วุฒิทางการศึกษา และประเภทของความพิการ โดยใช้สถิติเอฟ (F-test) หากพบความแตกต่างจะใช้แบบทดสอบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเซฟเฟ้ (Sheffe's Method)

สรุปผลของการวิจัย

ผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการเรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นของคนพิการโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี สรุปได้ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างมีทั้งหมด 134 คน จำแนกเป็นเพศชาย 117 คน เพศหญิง 17 คน คิดเป็นร้อยละ 87.30 และ 12.70 ตามลำดับ มีอายุระหว่าง 17-24 ปี จำนวน 76 คน อายุระหว่าง 25-30 ปี จำนวน 45 คน และอายุ 31 ปีขึ้นไป จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 56.80 33.50 และ 9.70 ตามลำดับ มีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 58 คน รองลงมาคือระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 56 คน และระดับประถมศึกษา จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 43.30 41.80 และ 14.90 ตามลำดับ มีความพิการทางขา จำนวน 75 คน พิการทางแขน จำนวน 40 คน และพิการทางลำตัว จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 56.00 29.90 และ 14.10 ตามลำดับ เรียนหลักสูตรคอมพิวเตอร์จำนวน 76 คน หลักสูตรอิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 56.70 และ 43.30 ตามลำดับ

2. ปัญหาในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี

2.1 ปัญหาการเรียนวิชาชีวหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.90$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าคนพิการมีปัญหาการเรียนทุกด้าน อยู่ในระดับน้อยเช่นกัน คือ ด้านตัวผู้เรียน ($\bar{X} = 2.43$) ด้านครูผู้สอน ($\bar{X} = 1.54$) ด้านหลักสูตร ($\bar{X} = 1.85$) และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{X} = 1.84$)

2.2 เมื่อพิจารณาด้านตัวผู้เรียนเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด แต่มีปัญหาการเรียนอยู่ในระดับปานกลางคือ เมื่อเรียนจบแล้วกังวลว่าจะหางานทำไม่ได้ ($\bar{X} = 3.32$) และรองลงมาคือ มีความกังวลทุกครั้งที่มีการสอบ ($\bar{X} = 2.95$) และมีความกังวลในการเรียน ($\bar{X} = 3.32$)

2.3 เมื่อพิจารณาด้านครูผู้สอนเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด แต่มีปัญหาการเรียนอยู่ในระดับน้อยคือ ครูสอนเร็วเกินไปจนนักศึกษาตามไม่ทัน ($\bar{X} = 2.08$) รองลงมาคือ ครูใช้วิธีการสอนที่น่าเบื่อหน่าย ($\bar{X} = 1.86$) และครูไม่มีเวลาให้คำปรึกษา หลังชั่วโมงสอน ($\bar{X} = 1.84$)

2.4 เมื่อพิจารณาด้านหลักสูตรเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด แต่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยคือ เวลาฝึกปฏิบัติน้อยเกินไป ($\bar{X} = 2.30$) รองลงมาคือ การวัดผลประเมินผลผู้เรียนเน้นข้อเขียน ($\bar{X} = 2.28$)

2.5 เมื่อพิจารณาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด แต่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยคือ วัสดุ อุปกรณ์ ในการฝึกปฏิบัติไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา ($\bar{X} = 2.35$) รองลงมาคือ มีเสียงรบกวนในขณะที่เรียน ($\bar{X} = 2.23$)

3. เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี ตามตัวแปรอิสระ

3.1 คนพิการที่มีเพศต่างกันมีปัญหาการเรียนโดยรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านหลักสูตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 คนพิการที่มีอายุต่างกัน มีปัญหาการเรียนทั้งโดยรวม และรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.3 คนพิการที่มีวุฒิทางการศึกษาแตกต่างกันมีปัญหการเรียนรู้โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.4 คนพิการที่มีความพิการต่างกันมีปัญหการเรียนรู้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคนพิการที่มีความพิการทางลำตัวและแขน จะมีปัญหาการเรียนรู้ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.5 คนพิการที่เรียนหลักสูตรต่างกัน มีปัญหการเรียนรู้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านครูผู้สอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคนพิการที่เรียนหลักสูตรคอมพิวเตอร์มีปัญหามากกว่าคนพิการที่เรียนหลักสูตรอิเล็กทรอนิกส์

4. ปัญหา และข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ

4.1 ปัญหการเรียนรู้วิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการด้านตัวผู้เรียนที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานในเรื่องที่เรียนน้อยทำให้ไม่ค่อยเข้าใจเนื้อหาที่เรียน ด้านครูผู้สอนที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ ครูสอนเร็วเกินไปเช่นวิชาคณิตศาสตร์ ด้านหลักสูตรที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ ระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติที่น้อยเกินไป และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ ห้องน้ำที่คับแคบ และมีจำนวนไม่เพียงพอ

4.2 ข้อเสนอในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ ด้านตัวผู้เรียนที่มีผู้เสนอแนะมากที่สุดคือ ผู้เรียนควรได้เรียนวิชาที่ถนัด และใจรัก ข้อเสนอแนะด้านครูผู้สอนที่มีผู้เสนอแนะมากที่สุดคือ ควรส่งเสริมให้ครูได้ศึกษาต่อเฉพาะทาง ข้อเสนอแนะด้านหลักสูตรที่มีผู้เสนอแนะมากที่สุดคือ ควรเพิ่มหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นสำหรับคนพิการให้หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนได้เลือกเรียน ข้อเสนอแนะด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ที่มีผู้เสนอแนะมากที่สุดคือควรเพิ่มหนังสือและตำราเรียนให้มากขึ้น และข้อเสนอแนะด้านอื่นๆคือ ขอให้รัฐดูแลคนพิการอย่างจริงจัง และหาตลาดแรงงานรองรับคนพิการเมื่อเรียนจบแล้ว

อภิปรายผล

1. ปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี พบว่าคนพิการมีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ เป็นโรงเรียนฝึกอาชีพสำหรับคนพิการในด้านคอมพิวเตอร์ และอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งรับนักเรียนที่มีความพิการติดตัวจากทั่วประเทศ ได้เข้ามาเรียนโดยทางโรงเรียนได้จัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการใช้ชีวิตประจำวัน และการฝึกอาชีพของคนที่มีความพิการติดตัวมาอยู่ร่วมกัน มีความคล้ายคลึงและใกล้เคียงกันในเชิงรูปธรรม ภาพรวมของปัญหาการเรียนของคนพิการจึงออกมาในลักษณะน้อย

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าคนพิการมีปัญหาด้านตัวผู้เรียนอยู่ในระดับน้อยเช่นเดียวกัน ยกเว้นกังวลว่า เมื่อเรียนจบแล้วจะหางานทำไม่ได้อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสังคมยังไม่ยอมรับคนพิการ และหาสถานประกอบการที่เปิดโอกาสให้คนพิการเข้าไปทำงานได้น้อยมาก รวมทั้งกลไกแห่งรัฐก็ไม่อาจสร้างความมั่นใจให้คนพิการได้ ดังจะเห็นได้จากพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 ซึ่งออกกฎกระทรวง (พ.ศ. 2537) กำหนดให้สถานประกอบการรับคนพิการเข้าทำงานตามสัดส่วนที่กำหนด แต่ก็มักจะปรากฏการปฏิเสธ การรับคนพิการเข้าทำงานโดยส่งเงินเข้ากองทุนฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการเป็นรายปีทดแทน (สำนักนายกรัฐมนตรี. 2534 : 7-9)

ส่วนด้านครูผู้สอนพบว่าปัญหาการเรียนของคนพิการด้านครูผู้สอนโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรีนี้ได้ปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องคือ การให้ผู้พิการสอนผู้พิการด้วยกันซึ่งเป็นการให้พลังแรงกล้า และพลังนี้เป็นหัวใจสำคัญยิ่งยวดในการศึกษา (โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่. 2540 : 18) สำหรับคนพิการ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ครูผู้สอนที่เคยผ่านสภาพการเป็นผู้เรียนมาก่อน ย่อมจะลึกซึ้งและเข้าใจผู้พิการด้วยกันเป็นอย่างดี และนอกจากนี้ยังมีประสบการณ์ในการใช้สื่อ วัสดุในการจัดการเรียนการสอน แต่อย่างไรก็ตามวิธีการสอนของครูยังพบว่าเป็นปัญหาต่อผู้เรียน คือ การสอนที่เร็วเกินไป และวิธีการสอนที่น่าเบื่อหน่าย ซึ่งอาจเป็นเพราะว่า ครูผู้สอนยังไม่มีความรู้ ทางด้านจิตวิทยา และเทคนิคการสอนคนพิการยังไม่เคยผ่านการอบรมการจัดการเรียนการสอนสำหรับคนพิการ อีกประการหนึ่งน่าจะเป็นเพราะบุคลากรที่

มีในปัจจุบันมีวุฒิไม่ตรงทางการศึกษาพิเศษ และขาดการอบรมเทคนิควิทยาการในการเรียนการสอนทางการศึกษาพิเศษซึ่งได้มีการพัฒนาอยู่ตลอดเวลา และสอดคล้องกับข้อเขียนของ สดับ ธีระบุตร (2520 : 53-55) กรณีปัญหาการขาดแคลนบุคลากรที่เป็นผู้สอนคนพิการ

ส่วนด้านหลักสูตรพบว่า ปัญหาการเรียนของคนพิการด้านหลักสูตร โดยรวมอยู่ในระดับน้อยทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ กำหนดหลักสูตรเองและได้มีการพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนเพื่อให้ทันสมัยและเป็นไปตามความต้องการของตลาดแรงงาน โดยมีจุดมุ่งหมาย มุ่งเน้นให้คนพิการทั้งหลาย เมื่อสามารถเรียนจบแล้วให้ดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข ร่วมกิจกรรมทางสังคมได้ มีงานทำและมีรายได้ที่สามารถเลี้ยงตนเองได้อย่างยั่งยืน (โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่. 2540 : 12) ทั้งนี้ยึดหลักการที่ว่ามนุษย์จะต้องเรียนรู้เพื่อให้มีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ไม่ว่าจะยากดีมีจน ร่างกายปกติหรือว่ามีความพิการติดตัว ก็ต้องมีการศึกษาเรียนรู้ด้วยกันทั้งนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักสูตรดังกล่าวสามารถนำความรู้ และเนื้อหาที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี ดังนั้นปัญหาการเรียนของคนพิการ ด้านหลักสูตรจึงพบว่าไม่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียน

ส่วนด้านสิ่งอำนวยความสะดวกพบว่าปัญหาการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับน้อยเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี เป็นโรงเรียนที่ก่อตั้งโดยสมเด็จพระมหาไถ่ เป็นองค์กรที่มีปัจจัยสนับสนุนทั้งในและนอกประเทศ มีเป้าหมายหลักในการก่อตั้งโรงเรียนเพื่อการฝึกอาชีพสำหรับคนพิการ เพื่อให้คนพิการมีงานทำ อันเป็นเกียรติเป็นศักดิ์ศรีในสังคม เพื่อให้คนพิการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างทัดเทียมและเสมอภาค เพื่อให้คนพิการสามารถพึ่งตนเองได้ในวิถีชีวิตประจำวัน

จากเหตุผลดังกล่าว อาคารเรียนทั้งวิชาชีพและวิชาสามัญจึงมีลักษณะเฉพาะสำหรับคนพิการ มีสนามกีฬา มีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ มีถนนหนทาง บาทวิถีสำหรับคนพิการเดินทางคมนาคมไปมาด้วยตนเอง และนอกจากนี้โรงเรียนยังเป็นองค์กรเอกชนที่เป็นแบบอย่างที่ดีในการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ในการหาผู้สนับสนุนทุนทรัพย์ เพื่อการพัฒนาปรับปรุงโรงเรียน เพื่อให้เหมาะสมต่อสภาพของผู้เรียน ดังนั้นปัญหาการเรียนของคนพิการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกจึงพบว่าไม่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย

2. เปรียบเทียบปัญหาการเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของคณพิการโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี ตามตัวแปรอิสระ

2.1 ตัวแปรด้านเพศเมื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคณพิการด้านเพศโดยรวมพบว่าคณพิการที่มีเพศต่างกันมีปัญหาการเรียน โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือคณพิการมีปัญหาการเรียนทั้งโดยรวมและรายด้านใกล้เคียงกันซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้อาจเนื่องจากคณพิการทั้งเพศชายและเพศหญิงได้รับการดูแลจากโรงเรียนเท่าเทียมกัน ทั้งสิทธิและการปฏิบัติ กฎ ระเบียบของโรงเรียนเป็นข้อปฏิบัติของนักเรียนทั้งหญิงและชาย เมื่อจำแนกเป็นรายด้านพบว่าด้านหลักสูตรมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคณพิการเพศชายมีปัญหามากกว่าคณพิการเพศหญิง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเพศชาย เป็นเพศที่พูดตรงไปตรงมา มีความกล้ามากกว่าเพศหญิงประกอบกับการเลี้ยงลูกของครอบครัวไทย มักเลี้ยงลูกชายให้มีความกล้า มีความเป็นผู้นำ ส่วนผู้หญิงมักมีความเกรงใจ และอดทนอดกลั้นมากกว่าเพศชายและในขณะที่หลักสูตรของโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี มีให้เลือกเรียนได้ 2 หลักสูตรผู้เรียนที่เป็นเพศชายอาจจะไม่ชอบหรือไม่มีความถนัดที่จะเรียนในหลักสูตรดังกล่าว ซึ่งถ้าหากมีหลักสูตรที่หลากหลายให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกเรียนตามความพึงพอใจแล้ว น่าจะลดปัญหาในการเรียนด้านหลักสูตรสำหรับคณพิการเพศชายลงไปได้ ซึ่งก็จะสอดคล้องกับลักษณะของหลักสูตรที่ดีดังที่ เสาวนีย์ เศวตีย์ (2536:44-46) กล่าวว่าหลักสูตรต้องมีความสอดคล้องกับสภาพความต้องการของสังคม และมีความยืดหยุ่นตามความสนใจและความถนัดของผู้เรียน

2.2 ตัวแปรด้านอายุ เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคณพิการด้านอายุโดยรวมและรายด้านพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่ากลุ่มอายุของผู้เรียนอยู่ในช่วง 17-24 มากที่สุดคือ 76 คน และรองลงมาคือ กลุ่มอายุ 25-30 ปี มีจำนวน 45 คน ซึ่งเป็นกลุ่มอายุที่ใกล้เคียงกัน และสิ่งสำคัญคือลักษณะสิ่งแวดล้อมไม่มีความแตกต่างกัน เนื่องจากเป็นโรงเรียนประจำซึ่งมีกรอบกำหนดไว้ว่าเป็นโรงเรียนสำหรับคณพิการ จึงคำนึงถึงความเหมาะสมสำหรับผู้เรียนที่เป็นคณพิการโดยเฉพาะ และไม่ได้แยกลักษณะของความพิการ จึงทำให้ปัญหาการเรียนของคณพิการไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ณรงค์ ฉายานนท์ (2526 : 59) และ นวพร ธนวัฒน์ (2536 : 98) ที่พบว่า นักศึกษาที่มีอายุต่างกันมีปัญหาการเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไม่แตกต่างกัน

2.3 ตัวแปรด้านวุฒิทางการศึกษา เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการด้านวุฒิทางการศึกษา โดยรวมและรายด้าน พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าพื้นความรู้ของนักศึกษาใกล้เคียงกัน เนื่องจากโรงเรียนไม่ได้กำหนดวุฒิการศึกษาที่แตกต่างกันมากนัก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า คนพิการที่มีวุฒิการศึกษาระดับประถมศึกษา มีค่าเฉลี่ยปัญหาการเรียนด้านตัวผู้เรียน และด้านสิ่งแวดล้อมความสะดวกมากกว่าอีก 2 กลุ่ม ซึ่งน่าจะเป็นเพราะผู้เรียนระดับประถมศึกษา มีระยะเวลาในการศึกษาอบรมน้อย มีประสบการณ์ทางการเรียนน้อยกว่าผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา ดังนั้นผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาจึงน่าจะเผชิญกับปัญหาและหาวิธีการแก้ไขปัญหาได้ดีกว่า ผู้เรียนที่มีวุฒิการศึกษาในระดับประถมศึกษา ส่วนคนพิการที่มีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีปัญหาด้านครูผู้สอน และด้านหลักสูตรมากกว่าอีก 2 กลุ่ม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนที่มีวุฒิการศึกษาสูง มีความคาดหวังในสิ่งต่าง ๆ สูงกว่าผู้เรียนที่มีวุฒิการศึกษาดำ (Dessler. 1983:220; Korman. 1971:163)

2.4 ตัวแปรด้านความพิการ เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการด้านความพิการ จำแนกตามความพิการโดยรวมพบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีความนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะว่าคนพิการที่แม้จะมีความเสียเปรียบทางร่างกาย แต่ความพิการเหล่านี้ไม่ได้เป็นปัญหาต่อการเรียนทั้ง 2 หลักสูตร แต่เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าด้านสิ่งแวดล้อมสะดวกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคนพิการด้านลำตัวมีปัญหามากกว่าคนพิการด้านแขน ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการต้องใช้เวลาในการนั่งเรียน หรือการฝึกปฏิบัติเป็นเวลานาน ทำให้เกิดปัญหาความปวดเมื่อย และห้องน้ำที่มีพื้นที่เล็กและแคบก็เป็นปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมสะดวกของคนพิการ เนื่องจากคนพิการที่นั่งรถเข็นล้อเลื่อน จำเป็นต้องใช้พื้นที่ในห้องน้ำมากกว่าตอนปกติในการหมุนรถ หรือกลับรถ ดังนั้นห้องน้ำที่คับแคบ จึงน่าจะเป็นปัญหาการเรียนของคนพิการด้านลำตัว

2.5 ตัวแปรด้านหลักสูตร เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของคนพิการด้านหลักสูตรที่เรียน โดยรวมพบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีความนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือคนพิการที่เรียนหลักสูตรต่างกันมีปัญหาการเรียนใกล้เคียงกันซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะหลักสูตรได้มีการปรับให้เหมาะสมกับคนพิการ แต่เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าคนพิการที่เรียนหลัก

สูตรคอมพิวเตอร์มีปัญหาการเรียนด้านครูผู้สอนแตกต่างกับคนพิการที่เรียนหลักสูตรอิเล็กทรอนิกส์ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งน่าจะเป็นเพราะว่าครูผู้สอนหลักสูตรคอมพิวเตอร์ยังขาดเทคนิค ตลอดจนจิตวิทยาด้านการเรียนการสอน โดยเฉพาะคนพิการ ซึ่งจำเป็นต้องมีวิธีการเรียนการสอนที่แตกต่างจากคนปกติ หรือพื้นฐานความรู้ของผู้เรียนที่ไม่เท่ากัน หรือความสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน ซึ่งก็สอดคล้องกับ เชียร์ศรี วิวิธสิริ (2530:100) ที่กล่าวถึงลักษณะของนักศึกษาว่าต้องการมีสัมพันธภาพแบบเพื่อนกับครู ชอบการปฏิบัติที่มีความจริงจัง และต้องใช้เวลามากในการเรียนการสอน

3. ปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ

จากการศึกษาพบว่าคนพิการมีปัญหาการเรียนหลักสูตรระยะสั้น คือด้านตัวผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานในเรื่องที่เรียนน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนมีความพิการเป็นโรคประจำตัว ทำให้อุปสรรคต่อการเรียนรู้ และสภาพความพิการของผู้เรียนก็เป็นปัญหาอีกประการหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดผลกระทบท่อจิตใจ ทั้งนี้เพราะสมรรถภาพทางร่างกายที่ลดลง และพยาธิสภาพทางร่างกายที่ไม่สามารถทำให้สมบูรณ์ได้ (สดับ ธีระบุตร, 2520 : 53-55) ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ดังกล่าว ส่วนปัญหาด้านหลักสูตรซึ่งมีให้เลือกเรียนเพียง 2 หลักสูตร จึงพบว่าคนพิการเพศชายมีปัญหาการเรียนด้านหลักสูตรมากกว่าคนพิการเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับ เรวดี ผ่องสุวรรณ (2536:บทคัดย่อ) ที่พบว่าผู้พิการเสนอให้จัดการศึกษาสายอาชีพให้หลากหลาย โดยเน้นการปฏิบัติ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกเรียน ส่วนปัญหาด้านครูผู้สอนพบว่าครูสอนเร็วเกินไป หรือมีวิธีการสอนที่น่าเบื่อหน่ายนั้น น่าจะเป็นเพราะครูไม่ได้รับการอบรมวิธีการจัดการเรียนการสอน สำหรับคนพิการโดยตรง จึงน่าจะได้มีการสนับสนุนส่งเสริมให้ครูได้ศึกษาต่อเฉพาะทาง ซึ่งปัญหานี้ก็สอดคล้องกับ นวพร ธนวัฒน์ (2536:บทคัดย่อ) ที่พบว่าครูผู้สอนมีปัญหาสูงสุดในเรื่องที่คุณให้รายละเอียดในบทเรียนไม่ชัดเจน เช่น เทคนิคการสอน และเคล็ดลับต่าง ๆ ในการทำความเข้าใจในบทเรียน ส่วนปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่าคนพิการด้านลำตัวมีปัญหามากกว่าคนพิการด้านแขนขา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความไม่เข้าใจปัญหาของคนพิการประเภทลำตัวที่ต้องใช้รถเข็นในการเคลื่อนที่ ทำให้ไม่สะดวก คล่องตัว เช่น ห้องน้ำที่จำเป็นต้องมีพื้นที่กว้างกว่าห้องน้ำคนปกติ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะข้อคิดเห็นบางประการที่คาดว่าจะจะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานการจัดการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของคณพิการโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี ดังนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ผลการวิจัย พบว่า คณพิการมีปัญหาการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับน้อย แต่มีปัญหาด้านตัวผู้เรียนสูงกว่าด้านอื่น ๆ ดังนั้น ทางโรงเรียนควรได้มีการปฐมนิเทศ ชี้แจงผู้เรียนให้เข้าใจถึงสภาพของตนเอง ให้ยอมรับพร้อมทั้งกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจในการเรียน ทั้งนี้อาจจัดอาจารย์แนะแนว เพื่อให้ผู้เรียนที่มีปัญหาได้ปรึกษาหารือ เพื่อให้เกิดความสบายใจ เพราะผู้เรียนมีความกังวลว่าจะหางานทำไม่ได้ และมีความกังวลใจเมื่อมีการสอบ หรืออาจจัดกิจกรรมนันทนาการ เพื่อให้ผู้เรียนมีการผ่อนคลายก่อนการสอบ

2. ผลการวิจัยพบว่า คณพิการเพศชายมีปัญหาการเรียนด้านหลักสูตรมากกว่าคณพิการเพศหญิง ทั้งนี้ผู้บริหารโรงเรียนควรให้ความสนใจคณพิการเพศชายให้มากขึ้น อาจต้องอธิบายหรือชี้แจงรายละเอียดด้านหลักสูตร หรือข้อจำกัดในเรื่องหลักสูตรที่สามารถจัดได้ 2 หลักสูตร หรือจัดหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน หรือหากเป็นไปได้ โรงเรียนควรพิจารณาเปิดหลักสูตรวิชาชีพอื่น ๆ เพิ่มเติม ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกเรียนได้มากขึ้น

3. ผลการวิจัยพบว่า คณพิการที่เรียนหลักสูตรคอมพิวเตอร์มีปัญหาด้านครูผู้สอนมากกว่าคณพิการที่เรียนหลักสูตรอิเล็กทรอนิกส์ ดังนั้นผู้บริหารโรงเรียนควรได้ส่งครูในโรงเรียนเข้ารับการอบรมทั้งภาคปฏิบัติและภาคทฤษฎี รวมทั้งเทคนิค และวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน วิธีการถ่ายทอด และจิตวิทยาในการสอนคณพิการให้ครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

4. ผลการวิจัยพบว่า คณพิการด้านลำตัวมีปัญหาการเรียนด้านสิ่งอำนวยความสะดวกมากกว่าคณพิการด้านแขนและขา โดยเฉพาะในเรื่องของห้องน้ำซึ่งจำเป็นต้องใช้พื้นที่มาก ในการหมุนรถล้อเลื่อน ทำให้เกิดปัญหาในเรื่องห้องน้ำคับแคบ ดังนั้นโรงเรียนควรจะอำนวยความสะดวกให้คณพิการด้านลำตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องห้องน้ำให้มีพื้นที่กว้างขวางมากขึ้น

5. กรมการศึกษานอกโรงเรียนควรจัดทำคู่มือครู สำหรับจัดการเรียนการสอนคนพิการ ประเภทต่างๆ ทั้งสายสามัญและสายอาชีพ ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงาน จัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

การวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาดังนี้

1. ควรศึกษาความต้องการทางการศึกษาของคนพิการทุกประเภท โดยศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพเป็นรายกรณี
2. ควรศึกษารูปแบบและวิธีการในการให้บริการ การศึกษาสายสามัญและสายอาชีพแก่คนพิการทั่วประเทศ ทั้งองค์กรภาครัฐและภาคเอกชน
3. ควรศึกษาสภาพความต้องการและรูปแบบในการจัดการเรียนการสอนของคนพิการที่ขึ้นทะเบียนกับกรมประชาสงเคราะห์ทั่วประเทศ
4. ควรศึกษาความพึงพอใจในการจัดการศึกษาที่กรมการศึกษานอกโรงเรียนจัดให้กับคนพิการ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- การศึกษานอกโรงเรียน , กรม . การจัดการศึกษานอกโรงเรียนสายอาชีพ . กรุงเทพฯ : กองพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน , 2538 .
- _____ . การจัดการศึกษานอกโรงเรียนเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ . กรุงเทพฯ : กองแผนงาน , 2536 .
- _____ . การศึกษานอกโรงเรียนสายอาชีพหลักสูตรระยะสั้น . กรุงเทพฯ : กองพัฒนาการศึกษา
นอกโรงเรียน , 2535 .
- _____ . การจัดการศึกษานอกโรงเรียนสำหรับคนพิการ . กรุงเทพฯ : สถาบันส่งเสริมมาตรฐาน
การศึกษานอกโรงเรียน , 2538 .
- กมลเนตร โสมานุรักษ์ . ผลกระทบและการปรับตัวทางเศรษฐกิจของครอบครัวคนงานที่พิการ .
กรุงเทพฯ : คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล , 2522 . อัดสำเนา .
- กิตติยา รัตนกร . คนพิการ : การสงเคราะห์และการฟื้นฟูสมรรถภาพ . กรุงเทพฯ : คณะสังคม
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2531 .
- คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ , สำนักงาน . แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) . กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนา
เศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ , 2534 .
- คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ , สำนักงาน . แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) . กรุงเทพฯ : สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่ง
ชาติ , 2539 .
- จรัล ทองปิยมุณี . การศึกษาสภาพและปัญหาการบริการโรงเรียนในโครงการเรียนร่วมสำหรับ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน . วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตรมหาบัณฑิต กรุงเทพฯ
: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2531 . อัดสำเนา .
- เชียรศรี วิวิธศิริ . จิตวิทยาการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่ . กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษา ผู้ใหญ่
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร , 2530 .
- ณรงค์ ฉายานนท์ . ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่ ทางด้านการเรียน การสอน
แผนกช่างเครื่องยนต์ตามหลักสูตร วิชาชีพระยะสั้นของโรงเรียนสารพัดช่าง ในเขต

กรุงเทพมหานคร. ปรินูณานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต กรุงเทพมหานคร
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2526.

นายกรัสมนตรี , สำนัก . พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ.2534 . กรุงเทพฯ :
สำนักนายกรัสมนตรี , 2534 .

นพพร ธนวัฒน์ . ปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในคณะศึกษาศาสตร์
วิทยาลัยสารพัดช่างเขตกรุงเทพมหานคร . ปรินูณานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2536. อัดสำเนา.

เบญจา ชลธารนนท์ . ปรัชญาเบื้องต้นของการศึกษาพิเศษ . กรุงเทพฯ : ครูปริทัศน์ .มกราคม ,
2524 .

ปฐม นิคมานนท์ . การศึกษานอกระบบโรงเรียน . . กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต , 2528 .

ประนอม โอทกานนท์ . "การเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจ," ใน การพยาบาลฉุกเฉินในบ้านใน
โรงเรียน และในชุมชน . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2522.

เพ็ญแข ประจันปัจฉิน . พื้นฐานทางสังคมวิทยาและเศรษฐศาสตร์ของการศึกษา .
กรุงเทพฯ : เอกลักษณ์ดีไซน์ , 2533 .

เรวัต ผ่องสุวรรณ . ความต้องการทางการศึกษานอกโรงเรียนของคนพิการ ณ ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพ
คนพิการ อำเภอบางปะเตาะ จังหวัดสมุทรปราการ ปรินูณานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2536 .
อัดสำเนา.

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ . หลักการวิจัยทางการศึกษา . กรุงเทพฯ : ทวีกิจการพิมพ์ ,
2524 .

ลัดดาวัลย์ หวังพานิช . สถิติเพื่อการวิจัยของพฤติกรรมศาสตร์ . กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบการ
ศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2528 .

ศึกษาธิการ , กระทรวง . แผนพัฒนาการศึกษาพิเศษ (ด้านคนพิการ) . กรุงเทพมหานคร : สำนัก
งานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ , ม.ป.ป.

สงัด อุทรานันท์. การนิเทศก์การศึกษา หลักการ ทฤษฎี และการปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 2

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์บัตรสยาม , 2530 .

สงัน สุวรรณเลิศ. นพ. "สุขภาพจิตของคนพิการ," ในเอกสารทางวิชาการประกอบสัมมนาเรื่องสุขภาพจิตกับประชากรศึกษา ของสมาคมสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย. กรุงเทพฯ :

สมาคมสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย , 2530.

สดับ ชีระบุตร. "ปัญหาคนพิการและการดำเนินงานเกี่ยวกับคนพิการในประเทศไทย," งานวันทีระลึกคนพิการ ครั้งที่ 14 ณ เวทีลีลาศสวนอัมพร 9 กรกฎาคม 2520 . กรุงเทพฯ :

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย , 2520.

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ . จิตวิทยาการเรียนรู้ผู้ใหญ่ . พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร , 2536 .

สุรีย์ นาคนิยม. ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาอาชีพหลักสูตรวิชาอาชีพระยะสั้นของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด ในเขตการศึกษา 2 ปริญญาโท การศึกษา
มหาบัณฑิต กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2528 .
อัดสำเนา.

สมพร แซ่เฮ้ง. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในงานของคนพิการในสถานประกอบการเอกชนในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล . ปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต.
กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2540. อัดสำเนา.

เสาวนีย์ เลวลีย์. การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษานอกระบบโรงเรียน.
กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2536.

เสาวภา วิจิตวาที. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง การสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมการดูแลตนเองของผู้ป่วยที่สูญเสียแขน ขา. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์
บัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2534. อัดสำเนา.

อาชีวะพระมหาไถ่ พัทยา , โรงเรียน. หนังสือประจำปี 2540. ชลบุรี , 2540 .

เอมอร ตั้งจิตรมณีกิจดีดา . สภาพการศึกษา ปัญหา ความต้องการทางการศึกษา และอาชีพของนักเรียนตาบอด : ศึกษาเฉพาะกรณีคนตาบอด ภาคเหนือ จังหวัด เชียงใหม่ .
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2534 .

อรพินทร์ พิทักษ์มหาเขต. ปัญหาการเข้าสู่แรงงานของคนพิการ ที่เคยได้รับการฟื้นฟูอาชีพ จาก ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ. สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล , 2537. อัดสำเนา.

Barry, P.D. Psychosocial Nursing : Assessment and Intervention Care of the Physical Ill Person 2nd ed. Philadelphia : J.B Press, 1989.

Cobb, S. "Social Support as a Moderator of Life Stress," in Psychosomatic Medicine. 1976.

Cohen, S. & Wills , T.A. "Stress Social Support and the Buffering Hypothesis," in Psychological Bulletin. 1985.

Dessler, Gray. Human Behavior : Improving Performance at Work . Virginia : McGraw-Hill , 1983.

Gearheart , Bill R. and Mel W. Weishahn. The Handicapped Student in the Regular Classroom . London : The C.V. Mosby , 1980.

Gilmer , B. Von Haller. "Handicapped , Unemployed and Aging Persons," in Industrial Psychology , New York : McGraw-Hill , 1966.

Hans, Selye. The Stress of Life. New York : McGraw - Hill Book Co., 1956.

Huber, P., et al. "Prosthetic Problem Inventory Scale," in Rehabilitation Nursing. 1988.

Lambert, V.A. & Lambert, C.E. "Amputation," in Physically Ill : What Every Nurse Should Know. 2nd ed. Englewood Cliffs : Prentice - Hall, Inc., 1985.

Maslow , Abraham H. Motivation and Personality. New York : Harpers&Row , 1970.

Orem,D.E. Nursing : Concepts of Practice. 3 rd ed. New York : McGraw - Hill Book Company, 1985.

Pender , N.J. Health Promotion Practice. Norwalk : Appleton Century-Crofts, 1982.

Wortman , C.B. "Social Support and the Cancer Patient Conceptual and Methodological Issue," in American Cancer Society . 1984. P. 2339-2360.

ภาคผนวก

๑. การจัดทำเอกสารประกอบคำอธิบาย

ที่ ทม 1007/ ๒๒.๕.

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

10 พฤศจิกายน 2541

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอาชีวะพระมหาไถ่

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

ด้วย นางสาวศิริกาญจน์ ธนวัฒน์เดชากุล นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัญหาการเรียนวิชา อาชีวหลักสูตรระยะสั้นของกณธิการ โรงเรียนอาชีวะพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวนีย์ เลวลักษณ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.เจริญผล สุวรรณโชติ เป็นคณะกรรมการควบคุม การทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตจำเป็นต้องเก็บข้อมูลจากนักศึกษา โดยขออนุญาตให้นักศึกษา ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาชีวหลักสูตรระยะสั้น ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2541

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวศิริกาญจน์ ธนวัฒน์เดชากุล ได้รับข้อมูลดังกล่าวในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และ ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร. เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร./โทรสาร. 258-4119

ที่ ทม 1007/ 4618

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

11 ตุลาคม 2541

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการสถาบันส่งเสริมมาตรฐานการศึกษานอกโรงเรียน

เนื่องด้วย นางสาวศิริภาณุจณ์ ธนวัฒน์เดชากุล นิสิตปริญญาโท วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคณิศการโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวนีย์ เลวลย์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.เจริญผล สุวรรณโชติ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดพิจารณารับเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวศิริภาณุจณ์ ธนวัฒน์เดชากุล เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร. เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทร/โทรสาร 258-4119

ที่ ทม 1007/ 4001

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุมนวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

จ) ตุลาคม 2541

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการศึกษานอกโรงเรียน

เนื่องด้วย นางศิริกาญจน์ ธนวัฒน์เดชากุล นิสิตปริญญาโท วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำลังดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "ปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนที่การโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวนีย์ เลาวัลย์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.เจริญผล สุวรรณโชติ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ชุมพล หนูสง และ ดร.ปาน กิมปี เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวของ นางศิริกาญจน์ ธนวัฒน์เดชากุล ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทร/โทรสาร 258-4119

b8mar30.tew

แบบสอบถาม

ปัญหาการเรียนวิชาอาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่
จังหวัดชลบุรี

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มี 3 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนวิชาอาชีพหลักสูตรระยะสั้นใน 4 ด้าน คือ
ด้านตัวผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะในการเรียนวิชาอาชีพหลักสูตรระยะสั้น

แบบสอบถามตอนที่ 1

คำชี้แจง : โปรดให้รายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่าน โดยเติมคำ หรือใส่เครื่องหมาย / ลงในช่อง ☐ ที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

1) ☐ ชาย2) ☐ หญิง

2. อายุ.....ปี (ระบุ)

3. วุฒิทางการศึกษา

1) ☐ ประถมศึกษา2) ☐ มัธยมศึกษาตอนต้น3) ☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย

4.ประเภทของอาชีพการ

1) ☐ แขน2) ☐ ชา3) ☐ ลำตัว

5. หลักสูตรที่เรียน

1) ☐ คอมพิวเตอร์2) ☐ อิเลคทรอนิกส์

คำชี้แจง : โปรดอ่านและพิจารณาข้อความในตอนนี่ว่ามีปัญหามากน้อยเพียงใด โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องว่างทางขวามือเพียงช่องเดียว ซึ่งในแต่ละช่องจะมีความหมายดังต่อไปนี้

- 5 หมายถึงท่านประสบปัญหานั้นมากที่สุด หรือบ่อยที่สุด
- 4 หมายถึงท่านประสบปัญหานั้นมากหรือบ่อย
- 3 หมายถึงท่านประสบปัญหานั้นปานกลาง
- 2 หมายถึงท่านประสบปัญหานั้นเพียงเล็กน้อย
- 1 หมายถึงท่านประสบปัญหานั้นน้อยที่สุด หรือไม่มีปัญหา

ข้อ	ปัญหาการเรียน	ระดับปัญหา				
		มาก ที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย ที่สุด	น้อย
		5	4	3	2	1
	1. ด้านตัวผู้เรียน					
1.	เรื่องซ้ำในการฝึกปฏิบัติ					
2.	อ่านหนังสือไม่คล่อง					
3.	เขียนหนังสือไม่คล่อง					
4.	ขาดสมาธิในการเรียน					
5.	มีความรู้พื้นฐานในเรื่องที่เรียนน้อย					
6.	ปรับตัวเข้ากับเพื่อนในชั้นเรียนได้ลำบาก					
7.	ไม่กล้าซักถามครูในสิ่งที่ไม่เข้าใจ					
8.	มีความกังวลทุกครั้งที่มีการสอบ					
9.	เมื่อเรียนจบแล้วกังวลว่าจะหางานทำไม่ได้					
10.	มีความกังวลในการเรียน					
11.	อายุทำให้เป็นอุปสรรคในการเรียน					
12.	สุขภาพส่วนตัวทำให้เป็นอุปสรรคในการเรียน					
	2. ด้านครูผู้สอน					
1.	ครูไม่มีเวลาในการให้คำปรึกษาหลังชั่วโมงสอน					
2.	ครูไม่รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา					
3.	ครูขาดการยอมรับข้อเสนอแนะของนักศึกษาในการแก้ไขปัญหาในการเรียนการสอน					
4.	ครูไม่เปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นในระหว่างเรียน					
5.	ครูไม่ให้ความสนใจนักศึกษา					
6.	ครูสอนเร็วเกินไปจนนักศึกษาตามไม่ทัน					
7.	ครูใช้วิธีการสอนที่น่าเบื่อหน่าย					

ข้อ	ปัญหาการเรียน	ระดับปัญหา				
		มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย ที่สุด 2	น้อย 1
8.	ครูขาดสอนบ่อย ๆ					
9.	ครูไม่สามารถอธิบายบางเรื่องได้ชัดเจน					
10.	ครูไม่ตั้งใจในการสอน					
11.	ครูไม่มีความรู้ด้านจิตวิทยาการสอนสำหรับ คนพิการ					
12.	ครูใช้อุปกรณ์และสื่อช่วยในการสอน					
13.	ครูไม่ชี้แจงและให้คำแนะนำในการใช้ วัสดุ - อุปกรณ์					
3. ด้านหลักสูตร						
1.	หลักสูตรในภาพรวมไม่สอดคล้องกับความต้องการ ของนักศึกษา					
2.	เนื้อหาที่เรียนไม่ตรงกับความต้องการของ นักศึกษา					
3.	เวลาที่ใช้ในการเรียนภาคทฤษฎีมีมากเกินไป					
4.	เวลาฝึกปฏิบัติมีน้อยเกินไป					
5.	นักศึกษาไม่มีส่วนร่วมในการเลือกเนื้อหาที่ เรียน					
6.	เนื้อหาที่เรียนไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิต ประจำวันได้					
7.	ขาดการเปิดหลักสูตรต่อเนื่องในระดับที่สูงขึ้น					
8.	จุดมุ่งหมายของหลักสูตรครอบคลุมเนื้อหา					
9.	เนื้อหาที่เรียนไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์					
10.	การจัดลำดับประสบการณ์การเรียนรู้ ไม่มี ความเหมาะสมต่อการเรียนรู้					
11.	ขาดการวัดผลประเมินผลช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ ตามหลักสูตร					

ข้อ	ปัญหาการเรียน	ระดับปัญหา				
		มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย ที่สุด 2	น้อย 1
12.	การวัดผลประเมินผลผู้เรียนเน้นภาคปฏิบัติ					
13.	การวัดผลประเมินผลผู้เรียนเน้นข้อเขียน					
	4. <u>ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก</u>					
1.	วัสดุ - อุปกรณ์ในการฝึกปฏิบัติไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา					
2.	วัสดุ - อุปกรณ์ในการฝึกปฏิบัติมีไม่ครบทุกอย่าง					
3.	วัสดุ - อุปกรณ์ในการฝึกปฏิบัติอยู่ในสภาพที่ชำรุด ไม่เหมาะสมที่จะใช้ในการฝึก					
4.	วัสดุ - อุปกรณ์ในการฝึกปฏิบัติเก่า และล้าสมัย					
5.	มีเสียงรบกวนในขณะที่เรียน					
6.	ภายในห้องเรียนหรือสถานที่ฝึกปฏิบัติคับแคบเกินไป					
7.	แสงสว่างในห้องเรียนไม่เพียงพอ					
8.	ขาดแหล่งศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม					
9.	ไม่มีห้องน้ำที่เหมาะสมสำหรับคนพิการ					
10.	ไม่มีทางลาดสำหรับรถเข็นคนพิการ					
11.	ห้องเรียนร้อนเกินไปไม่มีพัดลม					
12.	มีกลิ่นเหม็นรบกวนขณะที่เรียน					
13.	ห้องเรียนรก ไม่มีถังขยะ					
14.	ไม่มีคู่อุปกรณ์การเรียน					

ตอนที่ 3 โปรดแสดงความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่ท่านคิดว่าควรได้รับความสนใจ
เพื่อปรับปรุงให้การเรียนการสอนวิชาอาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนที่การดีขึ้น

1. ด้านผู้เรียน.....

.....

.....

.....

.....

.....

2 ด้านครูผู้สอน.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. ด้านหลักสูตร.....

.....

.....

.....

.....

.....

4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก.....

.....

.....

.....

.....

.....

5. ด้านอื่น ๆ.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณ

ศิริกาญจน์ วัฒนเดชากุล
ผู้วิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัย

1. นายบุญสม นาวานุเคราะห์ ผู้อำนวยการสถาบันส่งเสริมมาตรฐานการ
ศึกษานอกโรงเรียน
กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ
2. นายชุมพล หนูสง ศึกษาพิเศษเขต 9 กรมการศึกษานอกโรงเรียน
กระทรวงศึกษาธิการ
3. นายปาน กิมปี ศึกษาพิเศษเขต 8 กรมการศึกษานอกโรงเรียน
กระทรวงศึกษาธิการ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางศิริกาญจน์ ธนวัฒน์เดชากุล
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	76/53 ถนนประชาชื่น ตำบลบางเขน อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	อาจารย์ 2 ระดับ 7
สถานที่ทำงาน	สถาบันส่งเสริมมาตรฐานการศึกษานอกโรงเรียน กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2511	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนดำรงราษฎร์สงเคราะห์ จังหวัดเชียงราย
พ.ศ. 2514	ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (แผนกศิลป์) จากโรงเรียน สหายหญิง จังหวัดสระบุรี
พ.ศ. 2518	ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นสูง จากวิทยาลัยครูจันทระเกษม
พ.ศ. 2525	ระดับปริญญาตรี (คบ.) จากวิทยาลัยครูจันทระเกษม
พ.ศ. 2542	ปริญญาโท (กศ.ม.) สาขาการศึกษาผู้ใหญ่ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ปัญหาการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการ
โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี

บทคัดย่อ
ของ
ศิริกาญจน์ ธนวัฒน์เดชากุล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่
พฤษภาคม 2542

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัญหาการเรียนวิชาชีพลูกเสือระยะสั้นของคณิกาโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี ด้านตัวผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและเพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีพลูกเสือระยะสั้นของคณิกา จำแนกตามตัวแปรด้านเพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา ประเภทของคณิกา และหลักสูตรที่เรียน ตลอดจนรวบรวมปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพลูกเสือระยะสั้นของคณิกา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าได้แก่ คณิกาที่ขึ้นทะเบียนเรียนวิชาชีพลูกเสือระยะสั้น ใน เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2541 ที่โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ จังหวัดชลบุรี จำนวน 134 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า และคำถามปลายเปิด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ การแจกแจงความถี่ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การทดสอบค่าเอฟ ด้วยวิธีการเชฟเฟ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. คณิกามีปัญหาการเรียนโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อย
2. คณิกาที่มีเพศต่างกันมีปัญหาการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านหลักสูตรคณิกาเพศชายมีปัญหาการเรียนมากกว่าคณิกาเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
3. คณิกาที่มีอายุต่างกันมีปัญหาการเรียนโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
4. คณิกาที่มีวุฒิทางการศึกษาแตกต่างกันมีปัญหาการเรียนโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
5. คณิกาที่มีความพิการแตกต่างกันมีปัญหาการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านสิ่งอำนวยความสะดวกคณิกาที่มีความพิการทางลำตัวมีปัญหาการเรียนด้านสิ่งอำนวยความสะดวกมากกว่าคณิกาด้านแขน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
6. คณิกาที่เรียนหลักสูตรต่างกัน มีปัญหาการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านครูผู้สอนคณิกาที่เรียนหลักสูตร

คอมพิวเตอร์ มีปัญหาการเรียนด้านครูผู้สอนมากกว่าคนพิการที่เรียนหลักสูตรอิเล็กทรอนิกส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

7. ปัญหาที่พบมากที่สุดเกี่ยวกับการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการด้านตัวผู้เรียนคือ ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานในเรื่องที่เรียนน้อย ด้านครูผู้สอนคือ สอนเร็วเกินไป ใช้วิธีการสอนที่น่าเบื่อหน่าย ด้านหลักสูตรคือ ระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติสั้นเกินไป และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกคือ ห้องน้ำคับแคบและมีจำนวนไม่เพียงพอ

8. ข้อเสนอแนะในการเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของคนพิการคือ ควรให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนได้ตามความต้องการของตน ควรส่งเสริมให้ครูได้ศึกษาต่อเฉพาะทาง ควรเพิ่มหลักสูตรสำหรับคนพิการได้เลือกหลายๆหลักสูตร ควรเพิ่มหนังสือและตำราเรียน และรัฐควรเอาใจใส่ดูแลคนพิการอย่างจริงจัง และเมื่อเรียนจบแล้วควรหาตลาดแรงงานรองรับคนพิการด้วย

PROBLEMS OF THE HANDICAPPED IN LEARNING SHORT-TERM VOCATIONAL COURSE :

A CASE OF REDEMPTORIST VOCATIONAL SCHOOL FOR THE DISABLED CHONBURI

AN ABSTRACT

BY

SIRIKRAN THANAWATDECHAKUL

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Adult Education
at Srinakharinwirot University

May 1999

The study aimed to investigate problems of the handicapped in learning short-term vocational courses at Redemptorist Vocational School for the disabled Chonburi in 4 aspects : the learners, teachers, curricula, learning facilities, and to compare those problems by sex, age, educational background, types of disabilities and curricula, as well as to accumulate all related problems and their suggestions in teaching and learning of the short-term vocational courses for the disabled. The study was conducted on a sample of 134 disabled learners who were enrolled in May 1998 at Redemptorist Vocational School. Data were collected by rating and open-end questionnaires. Frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test, and Scheffe's method were analyzed.

The significant research findings were as follows :

1. The disabled learners had less learning problems in both total and in each aspect.

2. There were no significant difference in learning problems between the disabled learners with different sexes in total. When considered in each aspect it was found that in curricula aspect, male disabled learners had more learning problems than female disabled learners with significantly statistical difference at the .05 level.

3. There were no significant difference in learning problems. The disabled learners with different ages both among in total and in each aspect.

4. There were no significant difference in learning problems among the disabled learners with different educational background in total and in each aspect.

5. There were no significant difference in learning problems among the disabled learners with different types of disabilities in total. When considered in each aspect it was found that, in learning facilities aspect, disabled learners with difficulties in body movement had more learning problems in learning facilities than hand movement with significantly statistical difference at the .05 level.

6. There were no significant difference in learning problems between the disabled learners in different curricula in total. When considered in each aspect it was found that in curricula aspect, the disabled learners in computer courses had more learning problems with teachers than those who took courses in electronics with significantly statistical difference at the .05 level.

7. The highest rates of the disabled learners' learning problems were : the low educational background of learners, teacher's teaching were too fast and boring teaching methods, less time in practicing and too small restroom and were not enough.

8. Suggestions for the disabled to learn in short-term vocational courses were : to let learners select subject according to their needs, to support teachers to continue their study in special areas, to increase varieties of curricula regarding to the needs of disabled learners, to provide more learning aids and textbooks and convinced the government to take good care for the disabled seriously and supported more labour markets.